

Slovem H-spodinovým nebesa učiněna jsou a
duchem úst jeho všechno vojsko jejich.....
(Žalm 33:6)

Žid -- pro někoho příslušník vyvoleného národa, pro jiného méněcenné stvoření, nepřítel gójů, štvanec. Vždycky však příslušník „Národa Knihy“! Židovská úcta k psanému Zákonu - Tóře a dalším písemnostem židovské tradice (a později pak ke všemu psanému vůbec) pomohla, podle mínění řady historiků nebo jen nezaujatých posuzovatelů z vnějšku, židovské komunitě a její kultuře přežít celá staletí šikanace, útlaku a pogromů. Nijak jejich názor nezpochybňuji, rád bych pouze upozornil, že pochopíme-li, jaká nádherná tajemství a jak poetické příběhy se v hebrejském jazyce a myšlení skrývají, zjistíme, že tady nešlo o pouhou úctu **liteře** potažmo **literatuře**, ale s největší pravděpodobností doslova o náruživost, o jakousi drogovou závislost. A není, myslím, divu! Každé hebrejské slovo je jeden nádherný příběh oslavující Stvořitele a Stvoření. Svátá písma lze podle tradice číst nekonečně dlouho, stále znovu a přitom pokaždé jinak.

I jazyk kabaly je hebrejščina. Čistá hebrejščina, nic víc. Kabala není ani klíč k panování nad demony a duchovními bytostmi, ani k panování nad bližními a jejich vědění a vědomím, nejsou to vrátka ke Kameni mudrců ... jazyk kabaly je překrásný komentář k Bibli, k Životu a k samotné podstatě B-ha a démoni, dybuci, Kámen mudrců i „panování“ nad bližními je naprosto přirozený dar každého, kdo skutečně žije..

Tradice pěstuje jeden nádherný zvyk. Když židovské dítě dosáhne svého třetího roku života, předloží mu rodiče tři koláčky -- jeden ve tvaru písmene alef /a/, druhý ve tvaru písmene mem /m/ třetí ve tvaru písmene šin /s/. Tím jakoby mu nabídli celé hebrejské vědění, celý alefbet -- hebrejskou abecedu.

Alef je počátečním písmenem alefbetu, mem středovým a šin téměř posledním.¹ Jejich „snědením“ začíná pro každé Židě „talmud“ -- učení. Ten „rituálek“ s koláčky ve tvaru písmen není tak úplně samoúčelný, neboť jest psáno v knize Ezechiele proroka, v pasáži popisující jeho ustanovení do úřadu proroka, že byl H-spodinem vyzván, aby otevřel ústa svá a snědl knihu Zákona, kterou před něj B-h položil: Ty pak synu

¹ Úplně posledním znakem je písmeno Taw, to však znamená věčnost a v mystickém smyslu Věčného, Alfu a Omegu veškerenstva, naprostý vrchol a totální konec -- něco takového je ale pro tříletého človíčka přeci jenom trochu „velkým soustem“. Navíc znaky Alef, Mem a Taw je tvořeno heb. slovo emet „pravda“. A zná tříletý, pohlavně nedospělý jedinec skutečně plnou pravdu? Podle Knihy Stvoření (Sefer Jecira) jsou znaky alef, mem a šin tzv. matky čtení (matres lectionis).

člověčí nebud' zpuřný... Otevři ústa svá a sněz, co já tobě dám... (Ez 2:8) I snědl jsem, a byla v ústech mých jako med sladká (Ez 3:3). Ne náhodou znamená písmeno šin /S/ --zub (což do jisté míry vysvětluje i z jeho tvaru, ačkoli kabalistický výklad tohoto znaku je daleko hlubší a my se s ním seznámíme velice brzy...) Tradice věří, že veškeré poznávání na tomto světě má něco společného s přijímáním a rozměňováním „potravy“ v ústech. Ostatně o „duchovním pokrmu“ se zmiňuje i Nový zákon ústy obráceného talmudisty Pavla (1Kor 10:3) a **snědením** plodů ze stromu poznání to pro nás tehdy v zahradě Eden všechno začalo....

O deset let později (a to se vztahuje především na chlapce, protože děvčatům je b-žím stavebním plánem svěřen jiný důležitý úkol -- být nositelkami a dárkyněmi „tohoto“ života) zná už každý Žid celou Tóru a o slavnosti Bar Micwe² vstupuje jednak do rituálního života obce a jednak do světa Talmudu. Na to má zhruba dalších dvacet let, neboť (jak doporučuje tradice) se studiem tajemství kabaly je záhodno začínat v „kristových letech“ tj. ve třiatřiceti Tím však nechce být řečeno, že základní kabalistické pravdy o příbězích písmen, jejich trojí „hodnotě“ a o pravidlech notarikonu a gematrie se mladší osoby nesmějí dovědět. Naopak, právě tyto skutečnosti pomáhají „zamilovat si Zákon“...

1) ² Doslova „Syn Příkázání“ tj. plnoprávný člen židovské náboženské komunity. Dověšením třináctého roku života je povinen dodržovat všechna náboženská ustanovení. Chlapec je o slavnosti „Bar Micve“ předvolán k předčítání z Tóry a jeho otec po chlapcově závěrečném požehnání nad Tórou, odřikává symbolické „zproštění se odpovědnosti“ tzv. baruch še-petarani čili „Požehnan budiž Ten, který mě nyní zprostil veškeré (náboženské) odpovědnosti za něho....

Výrazem „celouTóru“ je v této souvislosti míněn celý kanonický text Starého zákona, ačkoli obecně znamená Tóra (Zákon) pouze pět knih Mojžíšových. Vzhledem k tomu, že tradice vykládá a komentuje Tóru (pět knih Mojžíšových) zase Bibli i vzhledem k tomu, že se při sobotním čtení z Tóry čtou i jiné texty než pouze pasáže z pěti Mojžíšových, je nasnadě, že bar micwe zná celý „Starý zákon“

Dvaatřiceti podivuhodnými znaky....

Tabulka č.2 -- b-ži jméno v alefbetu

Znak:	Transkr.:	Výslovn.	Slovo:	význam:	čís:
a	A n. E	***3	Alef	hlava býka /Stvořitel	1
b	B	b (v)	Bet	dům /princip/ smysl	2
g	G	G	Gimel	Tvor	3
d	D	D	Dalet	dveře ⁴	4
h	H	H	He	okno / akt	5
v	W	V	waw	hák / člověk / cesta	6
z	Z	Z	Zajin	zbraň /Autorita	7
x	X	Ch	Chet	tma / chaos	8
u	T	T	Teth	děloha / zrod	9
y	J	J	Jud	ruka / Udržovatel	10
.j k	K ⁵	k (ch)	Kaf	Dlaň	20
l	L	l	Lamed	bodlo / učení	30
.o m	M	m	Mem	voda / čas	40
.[n	N	n	Nun	ryba / nové	50

³⁾ Hebrejščina je jazyk tvořený znaky. Jde tedy o jakousi kombinaci významů a symbolů, a teprve ve druhé řadě o jazyk jako takový. Proto zdánlivě postrádá „samohlásky“. Tradice ovšem vysvětluje, že znaky stvořil H-spodin, ale jejich vyslovením (zpěvem, oduševněním) z nich teprve my lidé tvoříme obsahy a významy. Znaky Alef a Ajin jsou tedy chápány jako jakési „věšáky“ na samohlásky. Samy o sobě nemají žádný „zvuk“, žádnou výslovnost.

⁴⁾ Dále také čtyři živly, plnost „poznatelného“ světa

⁵⁾ Znaky Kaf, Mem, Nun, Pe a Cade mají tzv. koncové tvary. V orig. jsou uvedeny více vlevo se značkou pro hebrejskou tečku .

c	S	s	Samech	kruh / cyklus	60
i	Ai n. O	++	Ajin	oko / prozření	70
.f p	P n. F	p n. f	Pe	ústa	80
.w e	C	C	Cade	háček na ryby⁶	90
q	Q	K	Kuf	ouško jehly /Svatý	100
r	R	R	Reš	temeno	200
s	Š n S	š n. s	Šin	zub / oheň /	300
t	Th	T	Taw	znak / věčnost	400

⁶) Dále : spravedlnost, pokora, klečící „duchovní bytost“

Dovolujeme si na tomto místě upozornit na „základní“ atributy toho, čemu lze pro nedostatek jiných slov říkat také bůh. je to Cosi, co

v d x k i r s

naplňuje a přesahuje nejen naše životy, ale vlastně i celý vesmír (který se hebrejsky řekne stejným výrazem jako „časy“, „svět“ a „věčnost“ – tedy obratem „olam, olamim“) ALEF – Stvořitel, ZAJIN – Autorita, JUD – Udržovatel, KUF – Svatý...

A ačkoli prvním znakem *alefetu* je *Alef*, vstoupíme do zahrady granátových jablek Svatého jazyka brankou znaku *Jud*...

y

JUD:

Sefer Jecira vysvětluje, že veškeré skutečnosti povstaly z B-ha, jeho slovem. A všechny se promítají ve vzájemných vazbách mezi třemi, sedmi, dvanácti, deseti -- zkrátka dvaatřiceti. Nebo také, že v každé skutečnosti lze vidět jen jinou „kvalitu“ B-ha. B-h sám (tak jak ho můžeme pochopit tady) je kapičkou duchovního semene - Jud \int . A Jeho přirozeností je konání, tvůrčí akt - He h.

Tradice, která filosofuje méně okatě, má po ruce jiné vysvětlení: Je něco tiššího, kratšího, nenápadnějšího a přeci tak důležitého pro život, jako je nádech? Jud odpovídá nádechu. Je kratičké, je nenápadné a v přeneseném slova smyslu -- život přeci „vdechuje“ spermie! Waw je zase výdech. Je delší, má svoji cestu, na něm se nese „ospravedlnění“ nádechu, podle Waw poznáme ovoce nádechu. Obě skutečnosti (nádech a výdech) spojují akty h -- život. Nelze se jenom nadechnout a nekonat. Nelze ani jen jednou vydechnout, nanejvýš „naposled“, ale jinak vždy následuje další nádech. Základním předpokladem života je tedy

koloběh nádechu a výdechu. Nádech (Jud), akt vydechnutí (He), výdech (Waw) a znovu akt nadechnutí (He) = JHWH tj. H-spodin *hwhy*.

Je-li Jud primárním projevem B-ha a pouze se přetváří a formuje na „úroveň“ dalších jedenadvaceti znaků abecedy a na „úrovni“ desíti sefir, čili je-li přítomno v každé ze dvaatřiceti „stezek moudrosti“, jsme někde u kořene všeho. Jud je vlastně zákon. Tóra i B-h; život. A především se ocitáme na začátku našeho příběhu...

Pokračuje-li Jud svojí cestou „prostorem“ může nabrat nejrůznější „formy“ a směry -- tj. vlastní „příběhy“. Vydá-li se b-ží jiskra „na cestu dolů za člověkem“ -- vznikne skutečně cesta, nebo též *spojení, vztah* -- písmeno Waw (*první zleva*); „spočine-li na pevné základně“ a ještě se „ukotví“ na otočném čepu vznikne jakési křídlo „brány k poznání(?)“ -- písmeno Dalet; „zastřeší-li“ Jud prostor, resp. výhled na nebesa (*silné břevno třetího znaku*) -- slunce „přestane svítit“, nastane tma a s ním spojený chaos -- písmeno Chet atd.

cesta Waw ; brána; chaos tmy; dlaň; cesty se dělí; shora dolů; tři Jud;

JUD -- dw

Jud je tajemství prostoru, tajemství skromnosti, tajemství zrodu. *Podle tradice reprezentuje kapičku semene, prvopočáteční plamínek b-žího světla;* je zkratkou fyzického stvoření (deseti stvořitelských aktů) i zformování morálky (desatera).

Tajemstvím prostoru je proto, že vlastně symbolizuje *bod, přímku i plochu*. Bod \int je „zrcadlem“ nekonečna. I moderní člověk byl ve škole učen, že **bod** je „nekonečně“ malinký, že **přímkou** je tvořena nekonečným počtem bodů a nejinak je tomu i s **plochou**. Totéž učí i „geometrie“ kabaly. Tvrdí totiž, že výše uvedené věty jsou jednoduše přímo obsaženy ve jménu písmene Jud. Hebrejsky se *Jud* píše třemi znaky, *Jud+Waw+Dalet* (asi tak jako se české *Áčko* píše pomocí znaků A+Č+K+O) a tyto tři znaky vypadají tvarově: \int ; kde \int = bod, V = přímkou a d = symbol plochy.

y ← bod (*Jud*); V ← bod protažený do přímký (*Waw*); d ← náznak

úseče plochy (*Dalet*) = **dw** ← znak *Jud*

Tajemstvím skromnosti, protože navzdory tomu, že obsahuje naprosto vše, je nejmenší. Podle tradice „malý, který mnoho drží“...
Jud čteme jako *J* a jeho číselná hodnota odpovídá *deseti*.

(Znak *Alef*)

a

V pořadí prvním znakem *alefbetu* je *Alef*. Jako souhláska nemá v latině žádný ekvivalent, je jen jakýmsi *věšákem na „zpívané“ samohlásky*. Je trochu směla, že hned první znak s sebou nese takové komplikace. Ale obraťme se znovu na tradici i na to, co už víme o trojí „kvalitě“ každé skutečnosti. Tj. *sefer, sofer a sippur*. Řekli jsme si, že *sefer* je jakási „latentní přítomnost“ každé skutečnosti (tedy i *Alef*) kdesi v „pra-bazénu“ veškerého stvoření. Česky řečeno. „Sefer“ je cosi předstvořeného, to co dávno praqdávno edistuje, je připraveno obléci si svoji „existenci“ tak, abychom to mohli zavnímat (a zkousnout) i my obačejná lidská stvoření. Napíšeme-li tvar *Alef* nebo jeho číselnou hodnotu, jako bychom vytvořili jeho *sofer*, (představte si to jako nádobu aneb „tělo“ pro jeho existenci a konání mezi námi), a teprve až ho vyslovíme, dáme-mu jeho význam (včetně citového zbarvení) tj. jeho *sippur*.

Tímto způsobem uvažuje judaismus o naprosto všech dvaadvaceti znacích *alefbetu*. Podíváme-li se nahoru k *Jud* – dw, dalo by říci, že vidíme pouze *tři věšáky* na samohlásky. Jeden, který se vyslovuje *J*, druhý *V* a třetí *D*. Teprve když jim vdechne vlastní duha (tak jako kdysi

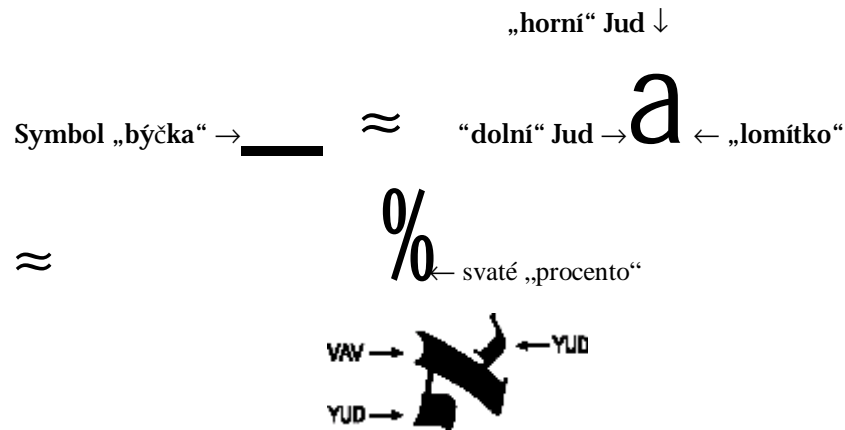
pánbůh nám v Zahradě) tj. když je „rozezpíváme“ vlastním dechem a „samohláskami“ podle vlastního uvázení, „stvoříme“ nějakou skutečnost. Použiji-li hebrejské J+W+D, abych stvořil ruku (nebo její duchovní obraz) pověsím na jeden z věšáků *A*, zazpívám áčko a vznikne *Jawd* (*hebrejsky „ruka“*). Pověsím-li tam ale *O*, má duše „zazpívá“ *Joud* (*hebrejsky název písmene Jud*). A zazpívám-li dokonce U+A, vznikne *Juda* (*biblické jméno*). *Alef* se tedy od ostatních znaků ničím nevymyká. Jenom mu neumíme přidělit žádnou odpovídající „souhlásku“ na rozdíl od většiny zbývajících znaků *alefbetu*. Číselná hodnota *Alef* je *jedna*. Hebrejské slovo *Alef* znamená v prvním plánu *býka*, vůdce stáda, v přeneseném významu /*Aluf*/ *vůdce*, vynikajícího učitele, předního z národa Izraele a vlastně *Dárce nauky vůbec*. V duchovním smyslu představuje *Alef - Jednička H-spodina v okamžiku před stvořením*. Tedy absolutního, nekonečného a věčného B-ha.

Ne nadarmo se Izrael pod Sinajem klaněl zrovinka *Zlatému teleti* tj. mladému *býčkovi*. Stejně tak není náhodou, že ústřední vyznání judaismu zní : *Šema Jisroel, Adonaj Elokejnu, Adonaj Ejchod ...* Slyš Izraeli, našim Bohem je H-spodin, (jedině) H-spodin je (Šéf, vůdce, Počátek a..) *Jediný*. Rovněž tak není náhodou, že Písmo začíná teprve druhým znakem *alefbetu*, znakem *Bet*. (*Neboť zpráva o stvoření je podle tradice především svědectvím o některých pro člověka a jeho cestu Životem nezbytných skutečnostech, nikoli historickým nebo dokonce rádobu vědeckým pojednáním, zda-li to skutečně začalo před těmi pouhými /a pro většinu totálně směšnými/ pěti a půl tisíci let, nebo daleko dříve. To judaismus vůbec neřeší. Podle tradice se první Mojžíšova kniha Berešit (my ji známe spíš pod názvem Genesis) zabývá především otázkou, jestli se náhodou nevyplatí žít raději ve světě obrazů a ve společnosti symbolů, než pouze tvrdě logickén světě boje mezi Světlem a Tmou, Dobrem a Zlem, ve světě rozděleném na „tady“ a „tam, zkrátka ve světě tzv. duality (Dvojnosti)? Že je možná lépe chápat svět jako přítele a prostor, jemuž máme vdechnout duchovní rozměr, nikoli jako nepřítele, který pána tvorstva neustále atakuje zimou, strachem, nocí, pohromami a nepřízní „Osudu“.)* **Znakem *Alef* naopak začíná Kodex všech mravních kodexů -- desatero: Ani Ha-Šem, Elokejcha...** „Já jsem H-spodin, B-h tvůj...“ tím chce být, podle tradice, řečeno, že na prvním místě je duchovno a teprve potom následuje starost o záležitosti onoho prostoru, který nám byl k obývání, žití nebo jen

k pouhému přežití do okamžiku dožití poskytnut čímsi nebo kýmisi nesrovnatelně vyšším.

Podle Sefer Jecira je **Alef** jednou ze tří „matek“, jedním z trojice znaků, na nichž stojí celý „dolní“ svět.⁷

Tvarově vychází **Alef** ze zjednodušeného „náčrtku“ **býčí hlavy**. Pro nás je důležitý jak ten býk, tak i ta hlava. S hlavou se totiž v příbězích Alefbetu setkáme ještě jednou, a to u písmene **Reš**. Zkusme si představit, jak by býčí hlavu nakreslilo dítě. S největší pravděpodobností jako kolečko s „rohý“. Kabalisticky je **Alef** tvořeno dvěma **Jud**, mezi nimiž je lomítko. Dalo by se říci, takové stranově obrácené „svaté“ procento:

Vzpomeneme-li si na vše, co reprezentuje **Jud**, na vše, co učí kabala o počátku počátků, tedy o původní b-ží pohnutce „tvořit“, a vezmeme-li v úvahu také notoricky známé tvrzení esoteriků: **Co je nahore, je také dole**, dostává najednou i **Alef** velice zajímavý rozměr. B-h je všude kolem mě a

⁷) Tím se prozatím nenechme mýlit. Dokonce tomu klidně nevěřme. Sefer Jecira a kabalistickému pojetí *Alefberu* se zkusíme věnovat o něco později. Ale občas není od věci narazit očima i na něco, co se „nedovysvětlí“ hned. Ono to „nedovysvětlené“ potom daleko lépe utkví...

také ve mně. Neexistují dvě reality, ale jen jedna jediná. Můžeme nakrásně říkat „nahore“ a „dole“, ve skutečnosti je to vždycky „tady“. A je i velice na pováženu, kam vlastně obracet svoji víru v B-ha. Jestli vzhůru k nebesům, nebo dovnitř, do srdce...?

Z **kabalistického** hlediska představuje „horní“ **Jud Alefu** transcendentní záři, světlo (mimochodem první „věc“, kterou B-h „nařizuje“ a „zařizuje“ ve světě, který je nám dán k obývání – říkejme mu svět **Beresit**, je také světlo) **tj. světlo** b-ží přítomnosti v Univerzu, „dolní“ **Jud** boží jiskřičku v nás.

Znak *alef je tvořej vlastně dvěma *judy a jedním *waw. Gematrická hodnota odpovídá 26, tj. dvěma třináctkám, tj. gematrické hodnotě Adonaj (ve formě tetragramatonu) anebo dvojnásobnému Echad, tak jak to čteme ve vyznání *Šema Jisroel, kde stojí: Adonaj (26) je tvůj B-h (jakoby první Echad = 13), Adonaj je Echad (13)

Alter rebbe se ke tvaru znaku *alef vyjadřuje melodickou jidiš. **A pintele fun ojbn, a pintele fun untn, a kav be'emca – tj. tečička nahore, tečička zesodu a to co vede (jakýsi etalon) mezi nimi....**, čímž také jako by jen potvrzoval vše, co jsme si o mikro- a makrokosmu stačili naznačit, a zároveň i filosoficky hodnotí vztah člověka v harmonii a k Tate-zisn (jisvorach)

Rebbe dále poněkud rozvíjí symboliku vůdčího býčka *alef. Upozorňuje na hebrejsko-aramejský výraz *ulfana,⁸ který znamená učitele a školu životu, (jakoby tedy **Tate-zisn měl být učitelem lidstva, vyučujícím humanity a základní měrou poznání a školou veškerého života**). A také na názor Bal Šem Tova, že čteno obráceně – je tvořeno *alef obsahově také složkou „pele“ – zázračný, divuplný,⁹ - a který v úvodu svého díla Keter Šem tov (Koruna dobrého jména) vyslovuje téměř stejnou myšlenku, s jakou se setkáváme v NZ – tedy „až bude po celém světě kázáno euangelium všemu stvoření na svědectví...“ – Bešt to samozřejmě verbalizuje pro judaismus schůdněji, tj. až i divuplné obsahy Tóry (pele) proniknou a zaplaví i profánní svět...

⁸/ hnp lva

⁹/ alp

Ale obrazy stíhají obrazy. Ona diagonála *waw vedoucí mezi oběma *jud má gematrickou hodnotu šesti (6). Znamená také šest milénií, šest tisíc let vývoje lidstva a humanity. První dva tisíce let odpovídají (symbolicky) Adamovi a jeho myšlenkovému dědictví. Adam byl aluf, byl prvním stvořením, byl vůdcem veškerého stvoření a byl prvním, kdo směl být Vznesenému partnerem.

Další 2.000 let je jakoby obdobím Abrahama, patriarchů a Mojžíše – obdobím formování judaismu a uplatnění humánních zásad Tóry. Toto období odpovídá druhému obrazu znaku *alef, - obrazu ulpana; patriarchové pochopili, že je potřeba studovat „Zákony a návod k použití tohoto vesmíru“ a pochopili, že jsou obsaženy v Tóře.

Poslední období světových dějin (z pohledu případného Plánu Spásy) je období pele, tj. zázračného příchodu Mesiáše. Protože jedině H-spodin (jisvorach) může zkrze tvé *Alef a zrkze zázrak mesiášova příchodu změnit exil (gola)¹⁰ ve spasení (geula)¹¹

Vy už nejspíš znáte symboliku všech znaků (anebo ji vbrzku poznáte). Tak jako JUD lze napsat znaky *jud + *waw + *dalet, lze napsat ALEF znaky *alef + *lamed + *pe - kde ALEF reprezentuje toho Prvního (Adam kadmon), LAMED – ono „studium“ – a PE – jednak „ústa“ ohlašující Vykoupení (mesiáše) a jednak Pe hebrejského „pele“ zázrak. A když se zžetelně podíváte na to, jak se hebrejské PELE píše, jsou to tytéž znaky jakými píšeme ALEF – jenom v obráceném pořadí. Až dojde k dějinnému ZVRATU – tzv. tešuvě (návratu) – tj. až se Adam s Evou zase „vrátí“ ke Stromu života:

(f)pla (alef) ---- alp (pele – zázrak)

---o---

oo

¹⁰/ hlvg

¹¹/ hlvag

(Znak Bet)

b

Bet je v pořadí druhým znakem *Alefbetu*. Vyslovujeme ho jako **B** nebo **V**. (Vzpomeňme si například na azbuku, která si také brala „vzor“ ve starších abecedách: a, b, v, g, d, ě... *Alef, Bet (Vet), Gimel, Dalet, He...*). Jeho číselná hodnota je *dvě*. Význam -- v prvním plánu *dům*, v přeneseném slova smyslu *podstata, smysl, naplnění*.

Tímto znakem začíná biblická zpráva, neboli H-spodinův dopis jednomu každému z nás. **Bet** vypadá také tak trochu jako závorka. Lze tomu rozumět i tak, že tento dvojkový - dualitní svět je vlastně domem bytosti zvané člověk, která má šanci dát svému domu (**Bet**) podstatu a smysl (další **Bet**). A to, co bylo před závorkou, je sice nesmírně zajímavé, ale náš vlastní život to vyřešit nedokáže. Znovu připomínám, že je důležité zaujmout k „domu světa“ patřičný vztah. Nepatří totiž nám. Resp. je náš, ale nejen náš, neboť stojí psáno: *I udělají mi svatyni, dům H-spodinův, abych bydlil uprostřed nich. /Ex 25:8/* Výrazu „dům H-spodinův“ se také hojně užívá v šesté kapitole První knihy králů popisující stavbu Šalamounova chrámu. Třetí nanejvýš pozoruhodnou zmínku nacházíme u Izaiáše, kde stojí psáno: *Dům můj, dům modlitby slouti bude. /Iz 56:7/* A teď si, prosím, vzpomeňme na události po pojezení ovoce ze Stromu poznání. Ten čin se stal také jakousi „závorkou“ za doposud poklidnou existencí Adama a Evy v Zahradě. Otevřela se brána Eden a oba prarodiče byli postrkem posláni do jiného „domu“. Do domu duality. Domu střídání dne a noci (vzdálení od B-ha, který je světlo sám o sobě) a do domu rozlišování mezi dobrým a zlým. Tak zvané „zlořečenství“, kterým Pánbůh posílá oba lidičky „do světa“ zní doslovně: *Zlořečená bude tobě (země). Trní a bodláčí plodití tobě bude (...)* *V potu tváří své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš (do ní).* /Gn 3:17-18/ Je zajímavé, že dřina i modlitba se hebrejsky řeknou stejně -- *avoda*. Dům lopoty a dřiny je zároveň domem modlitby. B-h je v tom s námi! Protože se rozhodl, že bude bydlet „u prostřed Izraele“.

O tomtéž vypovídá i tvar písmene **Bet**. Jako by **Jud** „putující“ horními sférami náhle zatoužilo sestoupit dolů na „tvrdou“ realitu. Na

„cestu“ člověka. Sestupuje proto, aby bylo uprostřed Izraele, aby mu dalo smysl /dům/. Tradice dodává, že „horní“ **Jud** má být připomínkou směru, odkud se to tady všechno vzalo. Bible tomuto povědomí říká **bázeň b-ží**, přičemž vůbec nemá na mysli nějaké bigotní „skutkaření“, ale v podstatě tak velikou úctu k samotným principům Života, aby dokázala „porazit“ všechny naše „dolní“ strachy. Zároveň je i připomínkou, že **nepanujeme ale máme šanci správcovat**. Shora (nebo-li od severu -- viz větrná růžice) má také přijít Mesiáš. (Podle **Iz 41:25: Vzbudím od půlnoci, ten přitáhne....; dtto Jb 37:21**) a ten také „uzavře“ cyklus otevřeného **Bet**, jehož levá strana je dnes obrazně „naplněna“ tórou. Mesiáš je podle všech mesiánských poukazů (proroctví) bytostí z masa a krve. Člověkem, synem člověka... Pro toho má *alef-bejs symbol *waw. Přečteme-li tedy Izajášův verš v symbolice znaků *bejs a *waw tj. vzbudím od půlnoci /seshora/ skutečnosti, které vás zasáhnou tam dole na „vaši“ cestě (bejs); pošli vám mesiáše, který bude člověkem z masa a kostí (waw)

V (člověk) ↔ b (uzavírá BEJT) =
m ... (vzniká znak MEM)

Tím vznikne písmeno **Mem** (dnes symbol plynutí času a časnosti vůbec), jímž slovo mesiáš **Mašiach** začíná...

Číselně je Bet jakožto dvojka reprezentantem dvojnosti - duality přírody, tj. zdejšího „dolního“ domu, ale také počátkem multiplicity, tak jak je psáno: **Ploďte se a rozmnožujte a naplňte zemi, abyste ji spravovali...** /Gn 1:28/ Zároveň představuje dvě **Alef**. **Alef** ve slově „bytí“ -- **ehje**; a **Alef** ve slově B-h -- **el**. Skutečné bytí = B-h, který se rozhodl bydlet v domě „u prostřed synů Izraele“...

---o---
oo

(Znak Gimel)

zadeček Judu → **g** ← tělíčko Wawu

Třetím v pořadí je **Gimel**. Vyslovujeme je jako **G**. Jeho číselná hodnota je **tři a prvoplánový význam -- velbloud**. (Anglistům a kuřákům se možná ihned vybaví velbloud na Camelkách -- gimelkách/?/) V přeneseném významu pak **bytost, stvoření** jako takové. Přesmyčkou slůvka „gimel“ dospějeme ke slovu „gilem“ potažmo „golem“. A i Golem vypovídá o tomtéž. Šlo o bytost vícemeně bezduchou. „Gimel“ je vlastně veškeré stvoření. Tedy i člověk! To, co ho (podle tradice) odlišuje od toho velblouda /G+M+L jako „**gamal**“ je jiné G+M+L totiž právě hebrejské **gmul**. **Gmul** znamená hebrejsky doslova „milosrdenství“, ale tradice tím chce jen znovu připomenout již známou pravdu o dvou srdcích resp. o dvou puzeních. (**Právě jsme vyšli ze dvojky Bet !**) Zatímco všechna ostatní **gimel**, ostatní stvoření, jednají pouze na základě vějře svých pevně daných pudů a očekávají od svého Správce „drobečky“ duchovna, člověk - **gimel** má dar **gmulu (gmilutu)** -- dar milosrdenství. Ne B-h, potažmo „nábožnost“, ale **gmilut** odlišuje člověka od „hovádka“. Symbolicky jsou všechny skutky, jejichž kořen zapouští už dnes, ale květ nese plody i v řádu, který zavládne až **Mašiach** „uzavře“ příběh písmene **Bet**, vyjmenovány v ranní modlitbě **Šachrit**. Jsou to: **úcta k rodičům** (tj. i ke **Stvořiteli**), **gmilut** (tj. **pomoc potřebným**), **návštěva školy (Života)**, **péče o slabší, nemocné, sirotky, vdovy a „nemajetné“ nevěsty**, poskytnutí **poslední úcty mrtvým a budování „pokoje“**. Přičemž talmud -- studium **Života je nade vše**.

Ještě jinak – i tvorové „gimelovití“ (například velbloudi) mají vztah a laskavost ke svým mláděm – podle pravidla „větší chrání menšího“ – tak jak také tvar písmene (znaku) gimel vypadá. „Velký WAW chrání menšího JUD“. Žádný velbloud však nepozve druhého na návštěvu, nepostará se o něj při námluvách či ve smrti a nestuduje tóru...

Tvarově se Gimel podobá hodně zjednodušené dětské kresbičce kráčejiho zvířete (kůň, brontosaurus, locheska /?/). . Podle tradice je

Gimel složen ze znaků **Waw** a **Jud** Tvor kráčí zleva doprava, vidíme tělíčko, přední packy a dlouhý krk **Wawu** s „hlavou“ otočenou zpátky do směru, odkud tvor přichází, a k němu přilípnutý malinkatý mravenčí zadeček **Judu**.

Waw znamená mj. také cestu. **Jud** známe. Příběh **Gimel** v sobě nese zjištění, že „cesta každého tvora končí u **Jud**, tj. v B-hu. Tradice také popisuje tvar **Gimel** obrazem: **Velký následuje malého.**¹² Od **Waw** k **Judu**. A učí, že skutečným „naplněním“ je v podstatě „vyprázdnění“. Oproštění sebe sama od zdánlivých tužeb (ve skutečnosti chtíčů) až k jakémusi „prozření“, k vidění světýlka **Jud**. Podíváme-li se do knihy Kazatel (Kohelet) a zároveň i na oba znaky, které jakoby tvoří tělíčko znaku *gimel – pochopíme že bytost (**galam**) – bez ohledu na to, je-li jeho přirozenost lidská (*waw) nebo zvířecí (velbloud), skočí nakonec jako jiskérka světla (*jud) – a to přesně v okamžiku, kdy ho opustí B-ží jiskra života (*jud) a že tedy to jediné, co nás činí rozdílnými od „hovač“ je právě vztahovost vůči druhým, účinná pomoc a lidský soucit, kdy velký (*waw) ochraňuje menšího (*jud)

Číselná symbolika **tří** hovoří o tom, že bez trojky nedokážeme být plně soudnými, dokonale lidskými bytostmi – protože nemáme „zorný úhel pohledu“ (s touto myšlenkou přichází poprvé pražský rabi Loew alias Maharal ve své knize Tiferet Jisroel / Náhhera Jisroelova) = v domě duality /**Bet**/ lze spolehlivě posoudit ve vztahu dvou jednotek /**Alef**/, která je jaká -- třeba větší nebo menší (!) -- teprve s nástupem trojky (třetího zorného úhlu - **Gimel**) . Ve fyzice dokazuje totéž princip páky. Zároveň se tím tedy připomíná, že díky třetímu nezávislému bodu lze za určitých okolností dosáhnout rovnováhy alias harmonie.

A samozřejmě jsou tu tři patriarchové: Abraham, Izák a Jákob (podle tradice tři zcela samostatné kapitoly dějin Izraele); tři součásti tóry tj. zákon + proroci + letopisy; tři kategorie (chcete-li „kasty“) v Izraeli: kohanim + levité + Izrael, tři „matres lectionis“ - matky jazyka (podle Sefer Jecira) atp.

Kabalisté a *daršanim (= učenci hloubající v Tóře) si povšimli také zvláštního výrazu „wa-jigmal“.¹³ Obsahuje „naše“ g-m-l (gamal = být

kompletní, dokončit, zformovat se) a co je nejzvláštnější, vyskytuje se v Zákoně pouze 2 x . V gn 21:8 v souvislosti s dospívání Jicchaka a pak až v nu 17:8 v souvislosti se vzpourou Chore proti Aharonovi. Když tóra hovoří o Jicchakovi, kraličtí to překládají „byl odstaven“. Tj. již ho nebylo třeba kojit (a přitom víme, že Sára kojila až do **tří** let dítěte, že po **třech** letech je „stromek“ vhodný k roubování a jeho ovoce začíná být požitelné a že ve **třech** letech jsou dítko Jisroele poprvé přiváděna k Zákonu (resp. zákonitostem tohoto vesmíru). Poprvé se jich ujímá „**větší**“ (rav, učitel *waw) aby se o „**menšího**“ (*jud) postaral a naučil ho jiskérce (*jud) b-žích principů.

Druhé „wa-jigmal“ nacházíme v souvislosti s tím, že jedině Aharonův prut při zkoušce o „kompetenci“ vzkvetl. Z bible víme, že po Korachově (Choreho) vzpouře učí Tate-zisn (jisvorach) přemýšlivé Izraelity o tom, že každá lidská bytost má své zařazení, své poslání a svoji takřikajíc „společenskou roli“. Nikdo nepochybuje o tom, že talentovaný muzikant může být na domácí práce docela „levý“ anebo naprosto zručný, ale že rozhodně ne všichni dokonalí kutilové se stanou Mozartem. Že ale podobně jako se instalatér potěší krásnou muzikou, i Mozart potřebuje chleba od pekaře a víno pro inspiraci ... A podobně také „vzkvetl“ jen Aharonův prut. Navíc ještě – jak učí Slovo - vypustil ze sebe pupence a vydal zralé mandloví. Myšlenkové souvislosti si může odvodit každý podle svého citu pro biblické a symbolické souvislosti (mandle pod miskami *memory, mandle a mandala apod.) Pro nás může být inspirací, že znak *gimel tvarově do jisté míry odpovídá prutu s pupencem...

Pokročilejším studentům lze ještě prozradit, že aramejské *gimel – tedy **gamla**, znamená nejen „gěčko“ a „velblouda“, ale také „most“. Jak se Aramejci dostali svým obrazovým viděním od velbloudích hrbů k mostním obloukům není nijak těžké uhodnout, obraz, že velbloudí bytost slouží k přemostění vzdáleností a každý „velký“ slouží k přemostění problémů „menšího“, to už je jenom obraz. Mosdt je také SPOJNICE – mezi dvěma břehy – a jsme tu pomaličku i u symboliky WAW – tedy komunikace a člověka...

000

¹² Zde je nutno vzít v úvahu, že hebrejsky „dopředu“ je směrem zprava doleva!

¹³ /mgv

(Znak Dalet)

d

Dalet vyslovujeme jako **D** a symbolicky **Dalet** znamená **dveře**. V přeneseném významu plnost materiálního (nezduchovnělého) světa. Tvor **Gimel**, který přichází do „domu“ tohoto světa, do světa **Berešit** reprezentovaného znakem **Bet**, má nyní možnost otevřít dveře (**Dalet**) k poznání onoho domu. I to je nám podvědomě jasné. Číselná hodnota **Dalet** je čtyři. Alchymisté i staří filosofové běžně počítají se čtyřmi živly (země, voda, oheň a vzduch). Jsou přeci čtyři kategorie „přírodnin“ - člověk, fauna, flóra a tzv. neživá příroda, čtyři „světové strany“, čtyři polohy Slunce i čtyři fáze Měsíce. Čtvero ročních období. Čtvrtého dne byla podle biblické zprávy o stvoření také „časoměrná“ nebeská tělesa stvořena. (**Dalet** je svojí „čtyřkou“ -- vlastně malou „čtyřcítkou“, písmenem **Mem**, jež reprezentuje „čas“ -- jakýmsi zmenšeným časem. Je pánem nad časem v materiálním světě, kde také čas jako takový dochází jakéhos takéhos „uznání“, ačkoli v podstatě vůbec neexistuje.)

Sefer Jecira hovoří téměř o tomtéž, pouze naprosto samozřejmě počítá s b-ží přítomností v živé přírodě, coby všudypřítomnou jednotkou **Alef**. Pak se snadno dopočítáme dalších „přírodních“ čtveřic: kyslík, vodík, uhlík a **Alef**, plyny, tekutiny, pevné látky a **Alef**..

Tvarově Dalet skutečně představuje jedno křídlo starověké brány. Tehdy se brány neukotvovaly na veřeje, ale na masivní otočný čep, který se zapouštěl hluboko do země. Představíme-li si pod zesíleným horním břevnem písmene **Dalet** spodní část dveřního křídla a pod tenkou vertikální linkou onen čep, nebudeme se „dveřím“ divit tolik.

Pro chasidy je znak *dalet kromě dveří také symbolem „přijímajícího“, tedy sociálně slabšího, chudého spolubližního. Nejde o spojnicu nijak násilnou. Uvědomíme-li si, kam se chudí obracejí pro almužnu – vždy ke dveřím bohatých. A podíváme-li se do vyprávěcího jazyka *alef-betu, a srovnáme-li si to, co už známe a co poznáme vzápětí, vidíme „obrázkový příběh“ téměř jako na dlani. Gimel je vlastně bytost

mající odpovědnost a potřebu komunikovat s druhými (je to – jak jsme se naučili *waw sklánějící se k „menšímu“ *jud. Můžeme

Kabalisticky se **Jud** letící prostorem víry (horní břevno **Dalet**) prudce stáčí dolů ke stvoření (pohybujícímu se na „dolní“ cestě, aby mu mohlo posloužit jako brána k poznání. Přeloženo do moderní češtiny: **Milý člověče, než se ponoříš do poznávání „plnosti materiálního světa“, zastav se (vertikální linka) a pochop jeho duchovní podstatu (horizontální břevno), která se vznáší někde „výše“ v transcendentu. Materie a příroda nejsou tvoji nepřátelé, tak s nimi koukej zacházet z pohledu horního břevna Dalet. Cesta „spodem“ nevede.**

(Znak Hej)

h

nová nožička → ← původní Dalet

He vyslovujeme jako **H**, má hodnotu **pěti** a symbolizuje v základním významu „bytí“, dále **okno (směřující ven z chaosu a uzavřenosti – viz i samotný tvar znaku *hej)** To za předpokladu, že vyjdeme z představy o „naivistické kresbě domu“. Tehdy otevření, vzniklé nedotažením druhé vertikály (ta přibyla k původnímu **Dalet**), jakési okno skutečně připomíná. U tohoto hebrejského znaku je pro nás ovšem daleko důležitější jeho číselná hodnota **a symbolický význam, který znamená především akt, činnost, konání!**

Tvarově vychází **He** z **Dalet**, ke kterému přibývá ještě jedna - menší - „nožička“. Sefer Jecira učí o trojí kvalitě: **sefer, sofer a sippur**. My ji z nedostatku jiných výrazových prostředků překládáme jako slovo+číslo+význam. Lze si však pod tím také představit, jako by **slovo /sefer/** existovalo jaksi „a priori“ kdesi **nahoře** v databance veškerých skutečností -- stvořených i zatím nestvořených (tedy člověkem nestvořených!) skutečností, zatímco **číslo /sofer/** určuje jeho kvalitu (nebo

chceme-li) použitelnost směrem sem dolů, pro tento svět -- svět *Berešit*, a teprve význam /sippur/, tedy způsob jakým ho vyslovíme -- což je do jisté míry akt, pohnutka, náš vlastní kreativní přístup -- ho „zhmotní“. **Nejdůležitější je čin!** Podle optiky Sefer Jecira je onou „duchovní“ databází všech skutečností /slov/ horní břevno obou znaků *Dalet/ Hej*, směr „sem dolů“ je naznačen dlouhou /spojenou/ nožičkou *Dalet/ Hej* zatímco to nové, **nejdůležitější, je akt = malá nožička**, která v *Hej* k *Dalet* přibývá.

Symboliku činu přiznává znaku *hej už pražský Maharal (rabi Loew), který učí, že přistoupíme-li ke skutečnosti, že *dalet reprezentuje „plnost materie“ (čtyři živly, čtyři světové strany, čtyři přírodní cykly, čtyři dosud poznané „rozměry“), pak jediné **čin** (malíčké *jud – možná to, kterým se podobáme B-hu) nám dává možnost plnost přírody (dalet) využít. A jediné čin (startovní okamžik vztahu a komunikace) otevírá pomyslné „okno“ k poznávání, poznání a ke vztahu. Totéž říká i české přísloví o nečinných – Sedávej panenko v koutě, budeš-li mít štěstí, najdou tě...

Bible hovoří o stvoření známým: *Na počátku stvořil B-h* víme už, že hebrejsky se „Na počátku“ řekne *Be-rešit*. tysarb Můžeme však psát i *Be-roš Jud = Taw* ך ך sarb a číst jako: *(Ještě před stvořením, uzrálo) v mysli Všemohoucího všechno (co má být stvořeno).*

Tradice proto učí, že k „realizaci“ Stvoření dochází teprve poté, co „uzrálo“ *be-roš*. sar b -- v H-spodinově mysli. V bibli se také dočítáme, že v Zahradě bylo přítomno veškeré stvoření, neboť jest psáno: *A viděl B-h vše, což učinil..* Ne všechno však bylo pojmenováno ihned, neboť Adam dává jména pouze tomu, čemu jsme zvyklí říkat dnes tzv. živá příroda, (přeneseně vlastní vyslovenou myšlenkou „realizuje“ tzv. nižší bytosti), neboť jest psáno: *jakkoli Adam nazval kteroukoli duši živou, tak jmenována byla.* Teprve po „pádu“ odchází databáze „H-spodinem usmyslených skutečností“ spolu se *Šechinou směrem vzhůru*, zatímco člověku *dole* zůstává jen cesta. (dolní břevno Bet). To co ho spojuje s „horním světem“ je právě **akt** (zbytek Bet bez dolního břevna „reality“ se nápadně podobá znaku *Reš* jehož symbolický význam reprezentuje „vyšší smysl“, to co je někde pod temenem lebky, transcendentno.)

vztah transcendentnu ® ! +r – zbytek Bet bez dolního břevna
= h

A ještě něco. Znak *He* je v pořadí prvním znakem *alefbetu*, který nelze zapsat jedním tahem. *Akt* tedy symbolizuje **oddělení** tvora *Gimel* od jeho pudové přirozenosti *Dalet*, čili první známku toho, co nás **odděluje** od hovádek a činí plnoprávnými tomu, co B-h vlastně na počátku „stvořil ke svému obrazu“!

V *číselné* symbolice *He* spatřuje tradice mj. pět **prstů konajících ruky** spolu s pěti „úrovněmi“ duše tvora-nehovadného, jehož právě **akt a vůle** připodobňují „k obrazu b-žimu“. Pětice prstů a pětice úrovní duše jsou vlastně dvě *He*. Dalo by se tedy říci, že *He + He = H-spodin*, což zapsáno svatými znaky vypadá přesně jako b-ži jméno JHWH: (Znak Waw totiž znamená spojnici, spojovník nebo matematické znamínko „plus“)

h+h = y
hvh = y
hvhy

Připustíme-li, že : *malou nožičku*“ znaku *Hej* by tvořilo jakési malé *Jud* (podobně, jako se s ním setkáváme u tvaru znaku *Gimel* a přečetli-li bychom je hebrejsky tedy jako ךד, (*Dalet-Jud = daj tj. dostatek, to stačí, dost na tom...*) dospějeme k výrazu : „to, co bohatě stačí; dostatek; měřítko“. Pak je ovšem **čin** -- *He tím, co jediné vlastně potřebujeme* na své cestě životem? A nebudou snad právě naše činy oním „měřítkem duše“, až se jednoho dne bude soudit...

He čteno coby *Jud a Dalet* ale pozpátku, tedy od *Jud* dává výraz *dy* /jad/, což je (jak už víme) „ruka“, čili nástroj **činu**. „Poznat“ se hebrejsky řekne velice podobně jako *jad*, totiž *jodea*. Psáno: *i dy*, a čteno jazykem

symboliky hebrejštiny: *Ruka /jad/ k očím¹⁴!*; nebo-li také, *Konej a porozumíš..* V této souvislosti pak mnohem snáze chápeme i přesvědčení judaismu, že není ani tak nutné dodržovat všech 613 příkazů tóry, jako spíš začít konat s plným vědomím „proč“ alespoň jeden z nich, neboť (jak věří tradice) *Micwa rodí další micwu*. Jakoby čin (naplnění *micwy*) rodil další čin. Tóra je tedy v tomto ohledu tvořena samými *činy* a navíc dělí se na *pět Mojžišových knih,..*

(Znak Waw)

V

Znamení člověka -- již jsme se o něm letmo zmínili v souvislosti s *Gimel. Waw* byl ten „velký, vzpřímený *Jud*“, ochránce slabších na tomto světě, bytost, od které se očekává, že se stane hospodářem na této planetě. Symbolika *Wawu* mj. vypovídá také o *cestě člověka*, tedy o jeho „údělu“ nebo lépe řečeno „naplnění“. Nemá smysl jít jen po lince _____g_____ dolního břevna. Naším údělem je (a v každé lidské generaci to opakuje to kdekjaký básník a především kdekjaký politik) jít stále výš. Hebrejštiny s tím bez výjimky souhlasí. Cílem je ono *Jud* „tam na hoření“ úrovni *Wawu* -- tedy B-h.

Waw vyslovujeme jako V a jeho číselná hodnota je *šest*. *Waw* znamená *hák, hřebík, spojovník*, což ovšem nijak „nesnižuje“ jeho symbolický význam *znamení člověka*. Přistoupíme-li na to, co píše Pismo a co již víme, tedy že by člověk měl být hospodářem na této planetě a že stvořil-li B-h tento svět svým „božským“ *Hej*, očekává nyní od člověka (*Waw*) jakýsi „protiak“, je člověk skutečně jakýmsi *spojovníkem* mezi nebem a zemí..

¹⁴) Znak : ĩ /Ajin/ znamená „oko“

A když už jsme narazili na výraz *znamení*, dovolil bych si jednu drobnou odbočku. Z teologického hlediska poměrně zajímavou. V Písmu svatém existuje ještě jedno poměrně známé *znamení*. Totiž „znamení šelmy“, shodou okolností číslo *šest-šest-šest*. Nový zákon uvádí samozřejmě šest set šedesát šest, a většina interpretů v něm spatřuje znamení Antikrista. Ovšem matematický zápis se chťe nechťe podobá třem šestkám = 666. Také člověka /šestku/ utvářejí vlastně šestky tři -- tři složky, které nás vpravdě odlišují od hovádek /*Gimelů*/ -- totiž tělo, duch a duše. A stejně tak celé lidstvo je tvořeno třemi WAW. Bytostmi výjimečnými (*cadikim), bytostmi středu (*bejnonim – lidé prostřední či průměrní) a lidmi tzv. svévolnými (*rašajim). Aby tak nakonec onen Antikrist z Apokalypsy nebyl taky jen člověk..

Jestliže B-h „*postavil člověka* /ještě před tzv. „pádem do hřícha“!/*do Zahrady Eden, aby ji dělal*“, a jestliže ani po „pádu“ naše prarodiče od práce neosvobodil, naopak, doporučuje, abychom pěkně „*v potu tváří své chléb svůj jídali*“, je *činnost* jaksi neoddiskutovatelným údělem, ale také poznávacím znakem člověka. (Nehledě na to, že byl stvořen k b-žimu obrazu, takže *kreativita* by měla být jeho po pánuobohu doslova zděděnou přirozeností!).. Běžný týden sestává ze *šesti pracovních* dní a jednoho dne odpočinku. Judaismus se domnívá (a celkem oprávněně, neboť den odpočinku a jeho dodržování si nemůžeme jen tak pro nic za nic „vybírat“, kdy se nám zlíbí -- je totiž památkem stvoření!), že tou pravou „nedělí“ je samozřejmě *šabat*. Nicméně v souvislosti se znakem *Waw* jde hlavně o ten poměr 6+1. *Šest /WAW/ dní pracovat a sedmý /ZAJIN/ světit..*

(Znak Zajin)

Z

Sedmým znakem je tedy *Zajin*. Znak velice podobný *Waw*. Liší se od sebe vlastně jen maličkostí. Zatímco „nožička“ *Waw* je rovná jako příčka, nožička *Zajin* je zvlhňná.

V ← rovná „cesta“ WAW Z ← cesta ZAJIN se „vlní“

Nejinak je tomu i v životě. Kdepak přímé cesty! Ty vedou i v českých příslovích leda „do pekel“. Spíš než přímce, se naše *cesta životem* podobá spíš sinusovce. **Pěkně nahoru a dolů**. Od naděje k prohrám, od radostí k rozbitým kolenům a pořád dokola. A pořád nás to baví.

Říkává se také: *Člověk míní a Pánbůh mění*. To je mimochodem také symbolický význam znaku *Zajin*. Představuje totiž H-spodina „Udržovatele“, tedy Pána světů. Jestliže jsme si říkali, že *Alef* je absolutní B-h, B-h „ještě“ před stvořením, pak *Zajin* je **emanací* - projevem B-ha, který své stvoření udržuje a řídí. Jemu také patří *sedmý* den - Šabat. *Sedm* je také číselná hodnota *Zajin*. A jeho základní význam znamená *zbraň*. Zde mi budou nejlépe rozumět ostřílení křížovkáři, kteří určitě znají řešení „malajské dýky na čtyři“. Kris míval čepel zahnutou. Patrně ze stejného důvodu, z jakého se ve středověku vyzbrojovali páni rytíři tzv. plamennými meči. Na ozdobu to nebylo. Spíš kvůli psychologickému účinku. A budeme-li si pamatovat, že jakési „krisy“, tedy zahnuté dýky používali také „partyzáni“ z období na přelomu mezi Starým a Novým zákonem, tzv. *zélóti*, snadno si zapamatujeme že „dýku“ *Zajin* vyslovujeme a čteme jako *Zet*. *Zajin* coby zbraň naleznete také v příbězích o *Bet*, konkrétně o tom, jak *Mesiáš* uzavře tóru a čas tím, že se *Bet* spojí s dalším znakem (se *Zajin*) v *Mem* -- počáteční písmeno výrazu *Mesiáš*. A pozorný čtenář Nového zákona si jistě vybaví Ježíšův výrok: *Nepřináším pokoj, ale meč...* Nyní si řeknete. Tak pozor !! Je tam WAW anebo ZAJIN ?

V (člověk) ↔ b (uzavírá BEJT) =
m ... (vzniká znak MEM)

ANEBO:

Z (zajin - Pán sedmičky) ↔ b (uzavírá BEJT) =
m ... (vzniká znak mesiášova MEM)

A poprvé se setkáváme s hebrejským myšlením v praxi. Paradox zdánlivého protikladu se nevyvrací. Vzpomínáte, jak jsme tuto lekci otevírali? Kdepak přímé cesty! Ty vedou i v českých příslovích leda „do pekel“. Spíš než přímce, se naše *cesta životem* podobá spíš sinusovce. WAW a ZAJIN jedno jsou. Jedno je symbol ideální cesty (kterou ovšem neidální člověk nikdy není), druhé je symbol pravdy o cestě - a tou skutečnou pravdou je Vznesený, budiž požehnán. Teď také mnohem lépe rozumíte novozákonnímu : Já jsem cesta (WAW) - pravda o té cestě (ZAJIN) a život (CHET) ...

Také kabala je k *Zajin* laskavá. A i ona dává *Zajin* do spojení se zbraní. Dokonce s mečem, a to plamenným. Ve zprávě o vyhnání ze Zahrady Eden se dočítáme, že *H-spodin osadil zahradu Eden z východní strany cherubíny s mečem plamenným, aby ostříhali cestu ke stromu života /Gn3:24/*. Ovšem kabala také celý tento obraz vidí méně popisně, než někteří malíři středověku. Učí nás, že zatímco Waw je prostá záře /or jašar/, která vychází ze skutků člověka směrem k H-spodinovi, jinými slovy naše láska vůči B-hu promítnutá (jak správně doporučuje judaismus i Nový zákon ani ne tak do víry, jako spíš do skutků milosrdenství -- *gmilut*), představují ony *plamenné meče* plamen b-ži lásky k jakkoli „padlému“ člověku -- /tzv. or chozer „vracející se záři“/. Okamžitě to také vztahuje na šabes. Zatímco během šesti pracovních dnů probíhají „proti-akty“ člověka coby reakce na akt stvoření, sedmého dne - o šabesu, který je věnován B-hu, vracíme stvořiteli *jasem a jásáním* jeho lásku a záři. Nějak podobně to vyjádřil i Komenský ve svém Informatoriu školy mateřské: Nikdy nezapomínat na to, že všechno co máme (i poznání), od Boha máme, a jemu za to náležitě děkovati se přísluší... O šabesu se také H-spodin prostřednictvím Princezny Šabat ujímá svého *královského plamenného žezla*.

Má smysl hovořit o sedmičce **jakožto biblickém čísle**? Maximální jednota a provázanost znázorněná *mogen David* -- Davidovou /šesticípou/ hvězdou, se šesti hroty a vnitřním /sedmým/ šestiúhelníkem, znázorňující prolnutí „horního“ a „dolního“ kosmu v

absolutní jednotu; sedmiramenný svícen, který je jen rozvinutém téže symboliky -- šest prutů přikovaných na /sedmý/ dřík; sedmidenní stvoření, Sabat, 49 dní neboli sedm týdnů počítání *Omeru -- v křesťanském světě známějších jako doba od velikonoce do svatodušních svátků;

Pro judaismus navíc notoricky známé sedmičky : sedmi „pastýřů Izraele“ -- Abraham, Izák, Jákob, Mojžíš, Aaron, Josef a David, sedm rabínských a sedm Noachidských *micwot*; sedm nebi a sedm úrovní pekla, sem úrovní duše, sedm dolních sefir, sedmý liturgický měsíc -- měsíc *Tišri*, v němž se slaví *Roš hašana* a *Jom Kippurim*, sedm členů obce předvolávaných k tóře atp.

(Znak Chet)

X

Z obou druhů světla /or jašar spolu s or chozer/ tj. ze znaků *Waw* a *Zajin* se skládá další *osmý* znak *alefbetu*, znak *Chet*. Tradice mu říká *znamení života*. A to nejen proto, že *Chet* tvoří počáteční písmeno hebrejského slova *chaj* ךX -- „život“, ale také proto, že život se přeci skládá z práce (*Waw* - šest dní pracovati budeš) a z odpočinku (*Zajin* -- šabat, sedmý den, odpočnutí a jednotící střed „šesticípé hvězdy“). A zatímco se *Waw* a *Zajin* přirozeně střídají podle rytmu daného Měsícem, jediné, co trvá, co je obě spojuje a „přemosťuje“ je H-spodin, resp. jím takřkajíc „předstvořené“ skutečnosti vznášející se kdesi „mezi nebem a zemí“, tj. horní břevno znaku *Chet*.

Chet zároveň symbolizuje i *chaos*. A vyjdeme-li z již důvěrně známé dětské malůvky „domu“ (*BEIT*), potažmo „okna“ (*HEJ*), stačí jen okno „zavřít“, tj. protáhnout nespojenou nožičku *Hej* k hornímu břevnu

⇒ a nastane *tma*. **Všechny tři skutečnosti, které má *Chet* symbolizovat, tj. *chaos*, *tmu* a *život* potkáváme téměř současně a ruku v ruce jednu s druhou hned v úvodních verších biblické zprávy o stvoření: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí¹⁵ a duch Boží vznášel se nad vodami...“** Toho si samozřejmě všimla i kabala a vyvodila z toho řadu dalších souvislostí. například: Gematrie¹⁶ hebrejského *chaj* - ך X tj. „život“ je 8+10 tj. osmnáct. Osmnáctým slovem v originále Bible je slovo „vznášel se“; hebrejsky „*mrachefet* - תרחף. Jeho gematrie odpovídá 728. To, co se nad propastí *vznášelo*, byl podle Bible duch Boží. Staré kabalisty samozřejmě zajímalo, co asi ten duch b-ží. může být Vzali tedy b-ží jméno JHWH -- *hwh* jehož gematrie je po změnu 26 a podělili *mrachefet* (728) hodnotou b-žího Jménema JHWH (tj. číselnou hodnotou 26). A dospěli -- k číslu 28, což odpovídá slovu *koach* כח „potence, síla, potenciální síla“ a tedy ke zjištění, že **to, co se vznášelo nad propastí, byla tendence k životu. Prazáklad života**. Ještě jinak. útáš-li se, co je to Duch B-ží, který se tam nad hlubinami propasti vznášel, sama bible (tanach) ti odpovídá – byla to potencionální životní síla. To by jim ovšem spolknul nejen Darwin, ale i Oparin...

Ve vztahu k periodám života (den, týden, měsíc rok) určeným Lunou je **osmička vlastně novou jedničkou**. Prvním dnem „nového“ týdne (a to i v duchovním smyslu!), počátkem dalšího přirozeného cyklu. Právě na tento den připadá v národě Izraele den obřízky.

Ještě snad něco o *tmě*. Zavře-li se okno, nastane *tma*. V nenadálé tmě zavládne zpravidla *chaos*. Ovšem *tmu* zároveň vyhledáváme, chceme-li se odebrat „tam“, tj. do říše snů. Rovněž v prenatalním stavu nám svítí docela jiná světla, než stolní lampičky. Ti, kdo se pokoušejí soustředit, meditují atp., činívají tak zpravidla (alespoň ze začátku) se zavřenými očima. Ona se tak daleko lépe uvolní imaginace. *Tma* -- a tudíž i *chaos* -- mají také svůj pozitivní rozměr. V této „chaotické tmě“ se ledaskdy může

¹⁵) V originále je užito výrazu „*tehom*“, což znamená nejen propast, ale především „hlubiny chaosu“

¹⁶) Číselná hodnota /součet číselných hodnot jednotlivých znaků, které slovo nebo bibl. pasáž tvoří/

narodit i cosi pozitivního. Dejme tomu, že je to právě „nová“ jednička duchovní cesty ...

(Znak TET)

U

Jak jsme si ukázali už v případě *Chet*, biblický chaos není nic negativního. Je to spíš jakási „plodová voda“ obsahující puzení a vůli k životu. Hebrejsky *koach le-chajjim*. Pro větší názornost by nám mohla posloužit představa bazény, v němž jsou implicitně přítomny všechny skutečnosti, které mají být v průběhu věků a vesmíru „reálně“ stvořeny. (Tedy mimochodem i zárodky všech „duší“!). V temnotě (*chošech*) této plodové vody se mohou skutečnosti rodit. Rodí se slovem (protože i myšlenka je jen nevyslovené slovo) po němž následuje čin (protože i myšlenka je jen nerealizovaný čin! – I tuto skutečnost znal velice dobře, díky svým učitelům v chederu rabbi z Nazareta. Proto nepřinesl židům, kteří uměli naslouchat vlastně nic nového, říkali: Kdokoli s ní sesmilnil v myšlenkách, jakoby s ní spal „natvrdo“...). Všechno zde na „tomto“ světě se rodí z lůna a **znak TET svým tvarem lůno do značné míry připomíná**. A nejen lůno, ale i **polozasypanou jámu** (tedy hrob a peklo.)

V duchovním smyslu se právě v lůnu *TET* -- u rozhoduje o tom, co se vlastně narodí. *TET* je také *devítka*, tj. poslední číslo „jednotkové“ řady. Za ním začíná (i matematicky vzato) nová kvalita - kvalita desítek.

Jako je *Chet* kabalisticky znamením života, je *TET* znamením *dobrého*. Dobro se hebrejsky řekne „*tov*“ -- *bvU*, a i ono stálo přímo při stvoření světa. V biblické zprávě o stvoření se dočítáme - dokonce šestkrát po sobě, že B-h viděl: „*A aj, bylo Dobré!*“. Tradice z těchto souvislostí vyvozuje hned několik důležitých tvzení:

- zlo neexistuje, neboť B-h stvořil jenom Dobré
- dobro je skryto samo v sobě (viz dovnitř směřující tvar „háčku“ písmene i TET, který má symbolizovat také nádobu

(ovšem lůno s plodovou vodou je vlastně také nádoba!) s dovnitř ohrnutým okrajem /nálevkou.

↓ dovnitř ohrnutý okraj

U

V prvním verši Bible stojí: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*“ Hebrejsky -- *Berešit bara Elokím Et Ha-šamajim We-et Ha-arec...* Vytvoříme-li z počátečních znaků slov „*nebe a zemi*“ nové slovo tzv. akrostich, dospějeme k výrazu EHWH, což zní téměř jako Jehova. Pro nás je ale zajímavější, že v hebrejském zápisu *hvha* se takto zapsané b-ží Jméno až na jediný detail podobá tomu, jakým se H-spodin představuje Mojžíšovi v hořícím keři, totiž Jménu EHJEh -- *hyha*. Všechny hebrejské znaky již známe, takže není problém onen detail rozlišit. V prvním případě /EHWH/ je užito znaku *Waw*, čísla člověka a v druhém /EHJEH/ *Jud*, čísla H-spodinova plamínku, počáteční jiskřičky. EHJEh (u hořícího keře) se zpravidla překládá jako JSEM kterýž JSEM /Ex 3:14/, ale správnější varianta zní: „*Stanu se tím, čím se stanu!*“ Gematrie EHWH *hvha* odpovídá **sedmnácti**, ale to je zároveň i gematrie výrazu „*Dobré*“ -- *tov* -- **bvU**. Znamená to snad, že B-hem /*Jud* ve Jménu EHJEH/ dané „*Dobré*“ se stane člověku /*Waw* ve Jménu EHWH/ tím, o co si „*požádá*“? Někdy i zdánlivým zlem?

Devítka -- jakožto číselná hodnota znaku *TET* -- se vztahuje k lůnu a zrodu např. devíti měsícům těhotenství. A ještě jeden obraz. Kolikrát rodiče „*vyhrožují*“ svým ratolestem, ať jen počkají, že se nebudou stačit divit, až *opravdu* poznají život. Co jiného než opravdové poznání životní reality je příchod na tento svět. Podle tradice novorozenci pláčí proto, že těsně před příchodem na tento svět, jinými slovy před vtělením duše do nového človíčka, dostane chudák dušička“ od Anděla smrti políček na každou tvář. První proto, aby „*pro jistotu*“ zapoměla na všechna blaženství Zahrady Eden a druhý, aby věděla, zač je toho loket. Hebrejsky se „*pravda*“ řekne *emet* -- *tmA* a její číslo je také devět. 441 tj. 4+4+1. Jinými slovy někde v lůnu chaosu se rodí pravda.

Závěrem jedno upozornění: Z lůna vstupuje člověk na tento svět, takřkajíc „do času“. Čas je symbolizován znakem *Mem*. (Již jsme se s ním letmo seznámili při vyprávění o tom, jak Mesiáš ukončí „časy“ a Tóru spojením *Bet a Zajin*. Lůno a čas, hebrejskými znaky *Tet* a *Mem* mají tedy velice úzkou souvislost, jež je patrná i z jejich tvarů, které se rády pletou.

u m tma bv u hum
 TET mem mem v *emet* TET v *tov* mem a TET v
mita *emet /pravda/* *tov /dobré/* *mita /postel/*

Prvních deset

Judem vstupujeme, jak již bylo řečeno, do vyšší „kvality“ do kvality desítek. Podle kabaly opouštíme zemi (dolní břevno *Bet*) a vstupuje do prostoru „mezi nebem a zemí“. Je-li *TET* lůno, pak je *Jud* alias *jad /ruka/* čímsi, co se z tohoto lůna (v přísně duchovním smyslu!) narodí. Příběhy znaků následujících od *Jud* výše tedy budou příběhy o čemsi jiném. Příběhy o hledání B-ha. Představme si v duchu dosud poznanou část *alefbetu* a zkusme si ji probrat jako „katechismus“.

Absolutní B-h, ono E J N S O F O R, Absolutno, Všemohoucnost a Vševědoucnost *Alef* tvoří v čase „alef“ tento svět.. Podle tradice se absolutní Nekonečno stáhlo do jediného bodu **cimcum* (znázorňuje ho dolní „*Jud*“ znaku *Alef*) a začíná stvoření. Stvořený svět je jednou z myriád emanací B-ha a zároveň jeho jedinečným zrcadlem (tj. svět vznikl jako prostor pro bytost „podobnou“ B-hu svou kreativitou -- pro člověka). Tento svět je domem a smyslem našeho bytí -- *Beth*. My sami ve své fyzické podobě jsme bytostí (sice z celé živočišné říše nejvýše vyvinuté a organizované) nicméně nijak zvlášť odlišné od ostatních „hovádek b-žích“ -- *Gimel*. Díky tomu, že jsme ale dostali i dar myslet, neleží nám u nohou pouze svět pudů a přírodních daností, nýbrž hotová pokladnice a snad i chrám, stačí jenom otevřít jeho dveře -- *Dalet*. Ty otevíráme díky našemu speciálnímu vybavení pro hospodaření na tomto světě: fyzickému

ustrojení (jaký obdivuhodný dar je např. chápavá ruka s vratiprstem, vztyčená poloha apod.) a schopností poznávat. To vše tvoří, jazykem Bible, náš „*kožený oděv*“ -- *BeGeD*. To, co se od nás očekává, je čin -- *He*. Čin nás ovšem připodobňuje B-hu (naplňujeme svoji kreativitu), odlišuje nás od hovádek „gimelných“, doslova nás staví na nohy a na cestu *Waw* za poznáním a k B-hu. Podle našich skutků, nebo-li činů /*He/* lze také naši cestu životem /*Waw/* hodnotit. A podle kvality cesty se pozná i vztah k B-hu.. Cesty lidí však zdaleka nevedou přímo. Spíš ode zdi ke zdi, podobně jako se vlní svislá „nožička“ *Zajin*. *Zajin* je ovšem také symbol odpočinku -- jako si i klikatá cesta životem /*Waw/* vyžaduje tu a tam stop-time na oddych. Oddych ovšem není ani relaxace ani nicnedělání, protože oddychnout si můžeme jedině tam, odkud klid pramení - v B-hu. *Zajin* je tedy také symbolem B-ha, respektive b-žicho odpočinku. Abychom si ale mohli odpočinout v B-hu, musíme si ho nějakým způsobem „v těle“ připustit. Uvěřit nebo jen smířit se s b-žící existencí je pak provázeno temnotami chaosu -- *Chet*, kdy váháme, zda uvěřit nebo ne, jestli to náhodou není slabost, zatvrzelé lpění na starých dogmatech nebo jen laciný únik, a co nadělat s tím dědictvím agnosticizmu a bezvěrectví. Rozhodneme-li se z hlediska Nebes správně, pak se chaos /*chet/* stane žírným lůnem -- *TET* -- víry, z něhož se narodí ten správný plamínek -- *Jud* -- B-ha H-spodina, s jeho desaterem (morálním kodexem) který je zároveň i Stvořitelem, dárce a udržovatelem přírodních zákonů (bod-přímka-plocha) i prapůvodním plamínkem a kapičkou Veškerenstva.

beged
 a b g d h v z x u y

Všemohoucí → tvoří dům → pro bytost → jež otevírá dveře → činem. To je cesta. K „osobnímu Bohu“. Následuje chaos → a zrod → světla. (Nebo také zavržení plamínku, a pak zůstáváme v čase *Mem*, který končí „lůnem Smrti“ neboli hrobem, což znak *TET* symbolizuje také.)

 ---ooo---
 -o-

(Znak Kaf)

j - k

Je-li **Alef** ve svém původním významu hlavou býčka (přeneseně pak Absolutním B-hem) je na této pomyslné “vyšší” úrovni i **Jud**, po všem, co jsme si o něm řekli, také počátkem čehosi, co se rodí z lůna **TET**. Ve světě symbolů je to **ruka** -- do pěstičky sevřená ruka novorozence. Člověk, který si v lůnu **TET** připustil víc než pouze svoji “dolní” cestu **WAW** - vedoucí ode zdi ke zdi (pomyslné sinusoidní **ZAJIN**) -- chaosem žítí - **CHET** - až k tomu hrobu - **TET**, je také takřikajíc duchovním novorozencem a sám B-h je pro něj čímsi dosud neuchopeným a nepochopeným, sice mocným, ale jen letným dotykem (tak trochu v duchu Michelangelova proslulého Vyhnání z ráje na stropě Sixtinské kaple). Ale jelikož b-ží “přirozenosti” je především **Akt** -- **brzy se ručka mění v dlaň**. To je také symbolický význam jedenáctého znaku **Alefbetu**, znaku **Kaf**, jehož číselná hodnota je ovšem **dvacet**. Podíváme-li se také na základní tvar znaku **Kaf** -- k tolerantním okem, oblouk základního **Kaf** do jisté míry skutečně připomíná dlaň, ze které je možné se napít **U**. (Pozor při rozlišování mezi **Kaf** a **Bet** -- u **Bet** dolní břevno cesty člověka přesahuje, **Kaf** je skutečně jen dlaň nebo vypouklina břicha lžice!!!)

b

← břevno **Bet** přesahuje

k

← tvar **Kaf** je oblý jako lžice

Vraťme se v souvislosti s **dlaní** znaku **Kaf** k tomu, co už známe. Ke slovu **koach** -- **XK** “Síla k životu”. (Poznali jsme je u znaku **Chet**, ve spojení s gematrií výrazu vznášet se /**mrachefet**/ v biblickém verši, kdy se Duch b-ží na Počátku vznášel nad propastí.) Přečteme-li si příběh slova **koach** čili symboliku jednotlivých znaků, jež ho tvoří, získáme: dlaň (**Kaf**) + život (**Chet**). Odtud už není daleko, aby nám svítilo, co všechno se skrývá v Izaiášově verši: **Na dlaních svých vyryl jsem tě... /Iz 49:16/**. My náboženští “fanatikové” s tím nijak nepolemizujeme, je nám jednak zřejmé, že “člověk

pomíjí jako stín, nadarmo zajisté kvatuje se, shromáždí uje a neví, kdo to poběže, neboť na dlaní pouze vyměřil mu **H-spodin věku jeho /Ž 39:7,6/**, jsme dokonce přesvědčeni i o tom, že bez b-žího dopuštění nepadne v přírodě ani jediný lístek a zároveň společně s agnostiky uznáváme, že “**Když pámbu dopustí, i motyka spustí**”, ale jen tradice navíc dodává, že právě uvědomění si této skutečnosti našlo svůj “fyzický” výraz v jarmulce /šábesdekl/ alias **kippě**, tj. v pokrývce hlavy, kterou pravověrný Žid nosí při všech svatých úkonech včetně modlitby, studia a jídla! Snad proto, aby ani ten nejučenější ani ten bohatý či mocný nikdy nezapomněli, že k tomu nedošlo jen jejich zásluhou, ale díky laskavé b-ží dlaní trvale položené na tom nástroji zvaném člověk.

Jako sloveso znamená **Kaf** v doslovném překladu “působit dlaní” tj. vyvíjet tlak, působit silou, působit násilí ale také **uvádět v platnost**. To vše b-ží dlaň skutečně vykonává a to prostřednictvím tóry, která vstoupila v platnost na Sinai, což je **kopec tvaru obrácené dlaně**.

Číselná hodnota znaku Kaf odpovídá dvaceti. Za dvacet stříbrných byl do Egypta svými bratřími prodán Josef. Ježíšova cena byla o deset stříbrných vyšší. Tradice (byť židovská) neřeší ani tak sumu samotnou, jako její symboliku: Josef byl i v okamžiku svého prodání do otroctví v dlaní b-ží, aby mohl včas ze svých dlaní - řízených ovšem **H-spodinem** (sny a jejich výklad) - nasypat dostatek obilí do dlaní hladovějícího Egypta i svých semitských příbuzných. Tak bylo totiž Josefovo poslání vyryto v dlaní **H-spodinově**. Třicítka symbolizuje **lilmud** - učení. Jakoby Ježíšova “cena” zase symbolizovala poslání - přinést učení (zákon, nový) i mezi “pohany” a připomenout Židům, co dělají špatně...

POZN.: U znaku Kaf se poprvé setkáváme s tzv. KAMENNOU PECÍ. To není kabala, ale pouze mnemotechnická pomůcka, jak si zapamatovat všechny znaky s dvojitou formou zápisu. První (zprava) je vždy uveden klasický znak, za ním (směrem doleva) jeho tzv. **KONCOVÁ** forma. Tradice má své vysvětlení, proč tyto znaky přijímají i koncovou nebo chcete-li konečnou formu, ale o tom si povíme, až se seznámíme se zbytkem “Kamenné pece”. Prozatím je dobré si zapamatovat, že “Kamenná pec” = znaky **K-M-N P-C**, neboli **Kaf-Mem-Nun-Pe-Cade** mají dvojí způsob zápisu. Na začátku a uprostřed slova se píše jinak než na konci. Nejsnadnější pomůckou pro jejich identifikaci je to, že všechny koncové formy mají hodně protažené svislé břevno. Dalo by se říci až pod

dolní linku klasického hebrejského zápisu. (A samozřejmě stojí na konci slova.)

k b j k j d
 rozdíl mezi Kaf a Bet -- koncovým Kaf a Kaf -- a koncovým Kaf a Dalet

mxk xk jb
 Chochma -- Moudrost Koach -- Síla B'cha -- V tobě

jdgb dgb
 bigdecha -- tvoje šaty beged -- šat, oděv

bvd j bvd
 dov -- medvěd dov'cha -- tvůj medvěd

(Znak Lamed)

horní bodec ↓ ↓ hrot škrabky
 |
 ← násada

Dvanáctým znakem *Alefbetu* ovšem s číselnou hodnotou *třicet* (!) je *Lamed*. Ve svém původním, "dolním" významu znamená *bodlo* na

pohánění dobytka.. Původnímu tvaru tohoto pro nás možná již trochu archaického nástroje (protože Evropa přestala dobytčatům sloužit už dávno předávno tomu a dnes si jednoduše pohodlně vystačí pouze s bičem) se tvar pro znak *Lamed* podobá celkem věrně. Jednalo se totiž o jakousi zmenšenou piku. Nahoře na držáku nástroj končil delším bodcem (pro nás ho bude představovat "rozmáchlé" horní svislé břevno *Lamed*), který sloužil na popohánění, a pod ním vystupovalo do strany další ostří sloužící ovšem pouze jako škrabka (k oškrabování zaschlého trusu a jako škrabátko na otoky způsobené hmyzem) – pro nás ji tvoří ona špičatá část. Nástroj tedy sloužil jednak sice k popichování zvířete za účelem korigování jeho cesty, ale na druhé straně mu dokázal přinášet i určitou úlevu. Dodnes se dochoval snad jedině v pohaněčů slonů v Indii.

Nejinak působí i Zákon a tóra. Jinými slovy B-h se dává poznat mj. i v učení -- v tóře. Přičemž pod pojmem tóra chápe tradice život jako takový se všemi jeho projevy (na rozdíl od Tóry -- pěti Mojžišových knih). *Lamed* tedy symbolizuje *učení /hebrejsky lilmud/*. Je také spíš logické než zvláštní, že *Lamed* představuje tzv. "vyšší" trojku. Jeho číselná hodnota je samozřejmě *třicet*, ale co jiného než větší trojka jsou tři desítky tvořící dohromady *třicet*? Tím chce judaismus jenom upozornit, že: *Častokrát a rozličnými způsoby promlouval B-h k otcům ... /Žd 1:1/* a že tak mluví i dodnes. A to skrze přírodu, svědomí a tóru. A je užitečné pochopit celou tuto trojku srdcem. Hebrejské "srdce" *lev* -- bl se dá číst také způsobem *l + b*; tj. "*lilmud*" + *dva*. B-h je poznatelný v tóře a dalších dvou "zákonech": v přírodě a ve svědomí. Kabala chápe *Lamed /hebrejsky psáno l+m+d tj. dml/* jako akrostich úsloví "*lev mevin dajat*" čili srdce rozumí moudrosti"...

Bal Šem Tov nazýval *Lamed* ve vztahu k učení "*věží chystající se vzlétnout*" snad pro trochu "rozevlátou" formu zápisu tohoto znaku ve srovnání s vesměs přísně kvadrátními formami zbytku *alefbetu*. A dodával: *Učení (dolní svislá nožička) dává křídla, aby ses povznesl na základnu (příčné břevno), ze které budeš moci vzlétnout...*" Říkával také, že *člověk, chce-li létat, musí se nejprve postavit na to, co má v hlavě*, a podíváte-li se dobře na tvar písmene *Lamed*, uznáte sami, že se tak trochu podobá, jako by znak *Waw* stál na znaku *Reš* /který znamená mysl, hlavu, temeno – jak se dozvíme vzápětí.../

V ← Waw stojící na

↓
Reš

R = I

(Znak Mem)

O -- m

“Nešťatná třináctka” připadá v *alefbetu času*. To je totiž symbolický význam třináctého znaku -- znaku *Mem* s číselnou hodnotou *čtyřicet*. Doslova znamená *Mem vodu*, která přece plyne podobně jako čas, smývá rány podobně jako čas a je svým způsobem věčná stejně jako čas, která koluje v určitém cyklu stejně jako čas a jediné moře, ve kterém se lze spolehlivě utopit, je právě moře času. Vodní živel připomíná “vlnka” v horním břevnu základního *Mem*,; koloběh vody v přírodě zase tvar tzv. *Mem sofit* -- koncového *Mem*, které se podobá nepovedenému hranatému kolečku (nebo, chcete-li, kostce ledu). Plyne-li voda podobně jako čas, resp. Plyne-li čas podobně jako voda, žádný div, že *Mem* je tedy znamením času. Z tohoto pohledu je docela zajímavé přechíst si znovu všechny biblické údaje o čtyřicítce, například čtyřicet dní trvání potopy světa, čtyřicet let putování Izraele pouští, čtyřicet dní vyměřených Jonášovi na obrácení Ninive, čtyřicet dní pokušení Ježíše na poušti atp. Tyto události samozřejmě mohly trvat do puntíku přesně tak dlouho, jak praví Písmo, ale je také docela možné, že trvaly svůj “vyměřený čas”.

Časovost *Mem* resp. jeho osudová spjatost s časem (který ovšem vlastně neexistuje, jeho existence je pouze symbolická – a pro nás tady

„dole“ jaksi pomocná) je mj. ukotvena také v nejkrásnějších slovech každého jazyka ve výrazech *otec a matka*. Příběh hebrejského “otec” -- *av* ba lze číst, jako že *Alef* vstupuje do *Bet*. Otec je pro dítě zpravidla (až do doby, než začne samo na rozum bráti) malým bohem. Všechny strážně vyřeší táta. Otec by měl být také domácím veleknězem. On je zodpovědný B-hu za rituální “košérnost” celé své rodiny, a to jak v krevních tak i v duchovních záležitostech. Jemu je od B-ha /*Alef*/ svěřen úkol pečovat o smysl tohoto světa (ostatně *Mem* je jen “vyšší” čtyřka, podobně jak jsme se s tím setkali u *Lamed!*). “Matka”, hebrejsky *em* -- oa znamená, že *Alef* vstupuje do času. Posláním maminek je tedy pečovat o “časné” potřeby svého potomka, o potřeby které skýtá velká čtyřka tohoto světa. Za tu dřinu jsou odměněny tím, že právě v nich pokračuje koloběh *Mem sofit* lidského rodu. (Jásejte feministky, plésejte hlasem silným, ale jen do času!) Neboť ... spojením otce a matky získáme gematricky 44, což odpovídá výrazu “krev, tělesnost” /*dam*/ od a teprve tzv. dokonalý trojúhelník, tj. trojice otec+matka /*dam*/ +Všemohoucí /*Alef*/ tvoří a + od čili *adam* oda /člověka/.

ba ← otec // gem.: 1+2 = 3

oa ← matka // gem: 1+40 = 41

3 + 41 = 44

44 = 4/d/ + 40/m/ = od ← krev

od ← krev + a ← H-spodin = mda ← člověk
(celý!)

(Znak Nun)

[-- n

Jsme do jisté míry zajatci času. Svého vlastního i toho neexistujícího věčného času. Stali jsme se zajatci proudu, zajatci *Mem* aniž bychom si dost silně uvědomovali, že ho můžeme ovládnout. Protože ve vodách praocéanu plavával i *velryb Leviathan*, podivné bájně stvoření podobné obrovité hado-rybě. Židovské pohádky vyprávějí, že H-spodin musel Leviathana časem usmrtit (v okamžiku, kdy se lidé stali otroky dvojnosti - čili, jak praví někteří, po "pádu do hříchu"), protože jinak by se *Leviathan* začal množit a spolykal by celý svět. Obdobně se vyjadřují i legendy řady dalších světových kultur. Co je tak démonického a nebezpečného na Leviathanovi? Jen jeho olbřímí rozměry? *Nun* (symbolický *Leviathan*) je "nová" zkušenost, nová kvalita. Ne však ve smyslu nového řádu (charakterizovaného chaosem v *Chet*), ani nového, ale pořád ještě "dolního" pohledu na "věci mezi nebem a zemí", tudíž i na existenci či neexistenci bohů (v *Jud*). *Nun* je nová realita! Je to moc čaroděju a mágů, je to schopnost léčit a uzdravovat jako Ježíš, nebo zastavit slunce. Je to definitivní vítězství nad *časem*. Proto, když Adam s Evou zvolili poznání namísto poklidné rajske blaženosti, musel být symbolický *Leviathan* symbolicky utracen, a jeho maso je schystáno k závěrečné hostině spravedlivých. Co by asi bylo, kdyby *Leviathani* zůstali naživu? Nestačí snad bohatě, co dokáže člověk "natropit" i bez leviathansky úplného vědění a znalostí všeho "Nového", jež odpovídalo vele-rybě *Leviathanovi*. Je pozoruhodné, že učitel Židů a dárce písemného Zákona - Tóry se jmenuje Moše. Vytažený z vody. Mojžíš jako by měl být na čas postaven mimo čas, minimálně mimo společenskou éru, kdy vládce byl zároveň božstvem a ostatní lidské bytosti jen různě nízkými podstupni plně sloužícími jeho vůli a choutkám. Ovšem jen na čas vytažen z času. Mojžíš přeci do zaslíbené země nevstoupil. Ten, kdo Izrael vede přes Jordán, je Jozue /Ježíš/ syn *Nun*. *Nun* tedy symbolizuje *novou kvalitu*. Podobně jako první Jozue vstupuje do země Kanaán, aby zde spolu se zbytkem lidu Izraele a ruku v ruce s pohany ochotnými uznat, že H-spodin je pravý bůh, zřídil nové "království", království bez model a fyzických bohů, přichází i

druhý Jozue (Jošua) a káže o "království, které není z tohoto světa". A co je zajímavé, gematrie *Leviathana* i království /heb. *malchut* -- tvklm/ se shodují. A ještě jedna "drobnost". *Nun* je v pořadí čtrnáctým znakem *alefbetu*. Gematrii čtrnácti má i jméno David -- *dvd*, židovský král, který položil základy jednotného židovského "království" a připravil vše pro stavbu Prvního chrámu..

Tvar *Nun* má připomínat onu hado-rybu. Ale zkusme to v duchu jen s úhořem. Dokud je ve své živlu, ve vodě, připomíná trochu písmeno J. Když ho nakonec z vody vytáhneme -- *Nun sofit* -- natáhne se i had:

$n=j$ ← *Nun* ve své "vodě" se podobá písmenu J

[← *Nun sofit* vypadá jako natažený úhoř

Zpočátku nám možná bude dělat trochu potíže rozlišovat mezi *Jud*, *Waw*, *Zajin*, *Gimel* a *Nun*. Ale pokud si vstřípíme jejich symbolické významy, bude to daleko snazší. *Jud* je vlastně *středobod* Vesmíru, prvotní plamínek. Je tedy ze všech nejmenší. *Waw* je přeci *cesta*. Vedoucí z bodu *Jud* kamsi. Do neznáma nebo k cíli. *Zajin* je pravda o naší cestě životem, která se přece *klikatí* ode zdi ke zdi. V textu ho prozradí právě jeho *klikatice*. Smyslem *Gimel* je připomenout nám, jak málo se lišíme od bytostí "gimelných", vlastně jenom svým darem chodit po zadních téměř celý život a schopností chránit zbytek stvoření. Větší chrání menšího, jako by velké *Waw* kráčelo těsně za maličkým *Jud*. *Nun* od *Gimel* odlišuje jeho celistvost. I když je to také bytost, je to bytost sama pro sebe. Je dokonalejší než bytost "gimelná" a to, co vypadá jako "hovádka" je v podstatě *Jitřní píseň*, *Jozue*, *Ježíš* -- vše na *J*. *Nun* je takové hranatější *J*.

Konc.Nun + Nun Nun x Gimel Waw x Zajin slovo „Zajin“

[+n, n×g, v×z, [yz,
[vn, l mg, wv, dwy
nun gimel waw Jud

Nyní pár chytáků. :

1)[g 2)gg 3)[yy 4)[d 5)dvd
6)bvd 7)byz 8) [vy 9)gd 10) hny
11) dwy 12) hdvhy 13) hvhy

Seznamte se, prosím. Vaše první slovíčka: 1) *Gimel+Nun sofit* --- *gan* /zahrada/; 2) *Gimel+Gimel* --- *gag* /střecha/; 3) *Jud-Jud-Nun sofit* --- *jajin* /víno/; 4) *Dalet+Nun sofit* ---- Dan; 5) *Dalet-Waw-Dalet* ---- David; 6) *Dalet-Waw-Bet* ---- *dov* /medvěd/; 7) *Zajin-Jud-Bet* --- *zjev* /vlk/; 8) *Jud-Waw-Nun sofit* --- *Javan* /Helén, helénský/; 9) *Dalet+Gimel* --- *dag* /ryba/ 10) *He+Nun+Jud* --- *jonah* /holubice/ 11) *Jud-Waw-Dalet* --- *Jud*; 12) *Jud+He+Waw+Dalet+He* --- *Jehuda* /Juda/; 13) *Jud-He-Waw-He* -- *Adošem*¹⁷ /H-spodin/

---000---
-o-

¹⁷⁾ Svaté jméno se nahlas příliš neříká. Naši Staří ho opisují výrazy "To Jméno" -- *Ha-Šem* nebo kombinací výrazů Pán /*Adonaj*/ a *Ha-šem* = *Adošem*...

(Znak *Samek*)

C

Vodní had. Šedesátka čili velká šestka. Anebo cesta (WAW), která se točí pořád dokola... Vzpomeňme si, kdo vlákal člověka z věčnosti do času? *Had*. Had je nejen Pokušitel a zároveň „náš“ čas, respektive náš *strach z času*. Ostatně ten druhý symbol pochopíme, myslím, docela snadno. Jak často se stresujeme tím, že nemáme dost času. Na sebe, na vlastní děti, na vlastní koníčky, natož na B-ha a na studium. Lze nemít něco, co neexistuje? Spíš než čas nám chybí vědomí, vědění a chtění, což maskujeme nedostatkem času, abychom si nemuseli přiznat, že naše vědomí je domnívání se, vědění jsou poznatky a chtění pouhé chtíče. **Je jen a jenom teď**, v němž se uzavírá jeden cyklus a rodí cyklus nový, se všemi důsledky, které z toho případně vyplynou. Čas a jeho koloběh znázorňují i staří alchymisté symbolem *Urobora* -- hada požírajícího svůj vlastní ocas.

Ačkoli původní symbolika *Samek* je taková "hadí" a navíc tento znak svojí číselnou hodnotou *šedesát* představuje takřkajíc "vyšší šestku", nemusíme se ho tolik štítit. Vždyť B-h při stvoření na Počátku prohlásil o svém díle ono nadějně: "A *aj, bylo dobré!*" ... *Samech* se přeci podobá také snubnímu prstenu, který měl milence spojit "na věčnost", a v kruhu života je každý konec zároveň i počátkem. Bráno cestou Středu, tj. cestou duchovní zkušenosti, sami nejlépe víte, že teprve až si člověk udělá sám v sobě jasno ve vztahu - "můj pozemský čas /*Mem*/ a B-h" -- a až pochopí novou zkušenost věčného života /*Nun*/, teprve tehdy se stává pro Hada /*Samech*/ rovnocenným partnerem. Dokud žijeme na úrovni tvorů "gimelných", má to Had vlastně zadarmo, protože s ničím víc než s hrobečkem na konci cesty ani nepočítáme. Běda, když nám ale svitne, že by to takhle skončit nemuselo. To pak okamžitě přicházejí ta "pocitivá" pokušení, kolikrát stejně bolestná jako ta Jóbova. Ale je tu naděje. Každé setkání s Hadem je vlastně počátkem konce.

Tak se začalo schylovat i ke konci "rajské existence" našich prarodičů v Zahradě, tak začínal také konec Ježíšova pobytu "v těle" syna

obyčejného tesaře -- (Ježíš předtím, než začíná kázat, odchází na čtyřicet dní /na potřebný čas!/ na poušť a tam se ho Had pokouší pokoušet.)

Obr. Č. 1 -- Uroboros

Uroboros - had požírající vlastní ocas

Je to často těžké a bolavé chápat setkání s hadem pozitivně, ale pokud nás pokouší, můžeme mít jistotu, že jdeme správně "cestou vyšší šestky". **Odplata za hřích je smrt.** /Řím 6:23/ S tím se nedá nic dělat. Ale nikde v Písmu není psáno, že smrtí všechno končí. Snubním prstenem **Samech** se duše zasnubuje se smrtelným tělem. Ale tyto zasnuby mohou být také počátkem konce samotné Smrti. Nenechá-li totiž tělo zemřít duši na cestě "vyšší šestkou", duše mu to na jejím konci oplátí. Lidstvo tak má díky **Uroborovi** možnost ujit celý kruh **Samech** ne jako kruh ale jako **spirálu** a stanout pak možná o něco poučenější u těch samých dveří, kde to všechno začalo...

Samech však není pouze vodním hadem, ale také **oporou**. A co si bere poutník s sebou na cestu, aby se opíral? Hůl. Kus lískového keře. Který v řezu (jako každá hůl) vypadá jako O (jako samech). A kolik toho dokázal s obyčejnou holí Mojžíš. A všimli jste si v tanachu (v bibli) že se nikdy neopakoval – během manipulace s holí v průběhu desíti egyptských ran, jde vždy o úroveň výš !!

A to je třetí důležitý symbolický význam znaku **SAMECH**. **Spirála versus kruh**. Každý S-tereotyp a každé S-tádce lze symbolizovat kruhem. Nezřídka bludným kruhem. Kdežto spásná „evoluční“ spirála je přesně to, čemu talmud říká: „Furt vejš!“ Nezůstávat v kruhu, ve stereotypu, nestát se příslušníkem stáda... to je také symbolika cesty, která vede cyklem : jaro – léto – podzim – zima, anebo cyklem : mládí – zralost – stáří – smrt. Pak velice dobře pochopíme, co je to „pokop“ umírajícího času (viz níže) a v čem je **do spirály stočený vodní had** pozitivním přínosem pro nalezení svobody i B-ha...

Při studiu se nám bude ze začátku **Samech** plést s koncovým Mem - **Mem sofit**. Ale jen do té doby, než se naučíme rozlišovat mezi "sarkofágem a nadějí". Koncové Mem jako svým tvarem přikrývalo (a konzervovalo!) cestu člověka /dolní břevno **Bet**/ neprodyšným poklopem. Podobně jako skleněný poklop na tvarůžky na hokynářském pultu. Kdo se rozhodl pro život v čase a počítá, že jeho cesta povede jenom od zrození ke smrti, jako by se přiklopil podobným poklopem. Má nad sebou sice dostatek prostoru pro tzv. "nadstavbu", ale naděje zůstala za sklem. Takže jeho život i při vši své pestrosti v prostoru od základny ke "sklu" je nalinkován celkem přímo. Kruhový tvar **Samech** dává obrovskou naději, že jsme součástí Urobora, součástí důležitého a věčného cyklu.

O ← "nalinkováno a pod poklopem"
věčnosti"

C ← "zaoblení kruhu"

-----000-----
-00-
0

Abychom dokázali utéci z bludného kruhu Hada natolik úspěšně, že se kruh *Samech* stane spirálou, potřebujeme prozíravé oko, posvěcená ústa a pokoru. Tyto kvality symbolizují následující tři znaky *alefbetu* -- *Ajin, Pe a Cade*.

(Znak Ajin)

ı

Zvuk slova *Ajin* je do jisté míry podobný *Zajin*.. A nejen to. O *Zajin* jsme si už stačili říci, že znázorňuje kromě zbraně a "*sedmičky*" b-žiho odpočinutí také obraz "reálného" pohledu na naši cestu životem /ode zdi ke zdi/ tedy od bodu A k bodu B, podvojnost, dualitu. *Ajin* jako by bylo *Zajin* bez *Zet*. Bez onoho zraňujícího ostří *zbraně*, již *Zajin* ve své podstatě je. Podíváme-li se pozorně na tvar tohoto znaku, je podobně jako *život* /*CHET*/ tvořen znaky *WAW* a *ZAJIN*. Zatímco v *Chet* se oba tyto znaky spojují prostřednictvím horního břevna, které znamená H-spodina, v *Ajin* se naopak rozdělují. *Ajin* tedy vypadá jako takové Ypsilon.

Nyní si opět nalistujeme, co píše Bible ve svých úvodních kapitolách. když Adam s Evou pojedli ze Stromu pounání, "*otevřely se oči jejich a oni poznali, že jsou nazí*"- Jinými slovy začali rozlišovat mezi A a B, mezi plus a minus, mužským a ženským principem. Význam znaku *Ajin* je skutečně *oko*!

A ani jeho tvar se tomuto symbolu příliš nevzdaluje. Stačí si v duchu vybavit egyptské hieroglyfy, nebo vzpomenout na egyptské nástěnné malby. Princezna Nefertiti měla koutky očí pěkně zdůrazněny linkou, takže do jisté míry připomínaly dvě proti sobě ležící ypsilon. A odtud je už k *oku Ajin* skutečně jenom skok....

-< >- p f -< >- Y i i

Kromě toho "ypsilón" nebo "vidlička" *Ajin* připomíná i rozeklaný jazýček toho, kdo Adama s Evou k prvotnímu hříchu svedl. A doslova a do písmene popisuje to, co Písmo svaté ve výše uvedeném verši z Genesis. Pojedli /a do té doby byli jedno tělo a jedna duše a navíc v Jednotě vnímali přítomnost B-ží/ a poté, co pojedli, se jejich otevřeli a oni začali "vidět" dvojnost tohoto světa. *Oko Ajin* nás má vyzbrojit, abychom dokázala zvítězit nad kruhem *Samech*. K tomu potřebujeme právě duchovní oko *Ajin*.

Z pohledu kabaly je *Ajin* vlastně pětinasobkem Jména JHWH -- *Adošem* se hebrejsky píše hvhy tj. gematrie $10+5+6+5=26$. *Ajin* -- [gem. $70+10+50=130$. Šestadvacet jména JHWH se do *sedmdesátky* znaku *Ajin* vejde přesně 5 krát. Pět je *He* čili akt. Nechme "jednat" B-ha JHWH a uvidíme věci tím správným *Ajin*, tím správným *okem*.

Sedmdesátkou let věku počínaje, je v Izraeli každý člověk považován za "vidoucího", tj. za toho, komu náleží patřičná úcta a vděk. I kdyby nebyl prorokem, ale jen tesařem, za těch sedmdesát let "viděl" tolik, že nemůže být nemoudrý. Upozornění: *Cti důstojnost stáří a před šedivou osobou povstaň* /Lv 19:32/ je jednou ze 613 *micwot* národa Izraele. Sedmdesátka znamená *duchovní plnost*, proto bylo i 70 členů Sanhedrinu, a stejný počet "stařešinů" ustanovil Moše, je zajímavé, že také v sedmdesáti duších vstoupil Izrael do Egypta (tedy duchovně v plnosti) aby zde rozrostl do počtu šedesáti /tisíc/. A sedmdesát let trvalo také babylonské zajetí. Kdo chce věci domýšlet dále, jistě si všimne, že v sedmdesátém roce "po Kristu" dochází ke zničení Druhého chrámu. Že řecký překlad Bible zvaný **Septuaginta* znamená doslova "Sedmdesátka" a to proto, že na ní (podle tradice odděleno v kobkách-samotkách) pracovalo sedmdesát mudrců po sedmdesát dní. Kabala dokonce dopodrobna rozpracovala dvě mystické kategorie, učení o *Sedmdesáti B-žích jménech* a učení o *sedmdesáti tvářích Tóry*.

(Znak Pe)

f - p

Na překonání Hada potřebujeme, jak bylo řečeno vidoucí oko, **pokorná ústa** a modlitbu. Sedmnáctým znakem v pořadí /*sedmnáct je číslo pro "Dobré"!*/ je **Pe. Pe** skutečně znamená **ústa**. Není divu. Vždyť se jedná o nesmírně mocný nástroj. Jími do nás vstupuje mléko (mateřským počínaje a zbytkem jakékoli potravy konče), jimi do nás vstupuje med (radosti a "sladkosti" tohoto světa) a časem, až je strávíme zase vystupuje (v podobě příběhů).. Tímto "*medem a strdím*" má podle tradice oplývat i země zaslíbená. Vzpomenete-li si na proroka Ezechiele, ten také musel podle bible symbolicky *sníst knihu, kterou před něj H-spodin rozvinul a když tak učinil, aj byla v ústech jeho jako med sladká!* /Ez 3:1-3/. Ústy vdechl H-spodin do člověka to, co ho činí člověkem. a Slovem H-spodinovým, tedy výpovědí úst jeho, nebesa učiněna jsou i vcikni zástupové jejich. Věříme-li i bez kabaly, že ústa dokážou spasit i zranit, je tento význam myslím zcela na místě. Snad jen o něco lépe pochopíme krále Davida, proč v jednom ze svých žalmů prosí: Polož stráž k ústům mým..."

Tvarově se **Pe** podobá **Kaf**. Je pouze "doplněno" o ten malý nenápadný otvor "smějících se úst" /a to jak v základní tak i v koncové podobě tzv. **Pe sofit**

-k Kaf + "ústa" → p
j Kaf sofit + "ústa" → f

Číselná hodnota sedmnáctého znaku **Pe** je **osmdesát**. V rámci "medu" tj. příběhů si můžeme připomenout, že Mojžíš (jenž se stal H-spodinovým "ústý") byl v okamžiku svého povolání právě ve věku

osmdesáti let. Osmdesáti odpovídá také gematrie slova "sjednocení" -- heb. *Jesod* DVCY tj. 10+60+6+4=80. Tradice učí, že všechno, co přijmeme ústy se v nás sjednocuje. Jídlo i slovo (slyšené) a touto jednotou jsme živi. Vše co z úst vypouštíme, sytí světy. A právě proto, prosí David o to, aby mu anděl H-spodinův *položil stráž před ústa*"...

(Znak Cade)

W - e

Po „duchovním oku“ *Ajin* a poté, co dokážeme „ostříhat svá vlastní ústa“ -- *Pe*, neboť jsou branou poznání i poznávání, je třeba ještě jedna maličkost. Modlitba. Zadíváme-li se na tvar *Cade* pozorně, myslím, že se v něm dá spatřit **klečící postavička se sepjatýma rukama**. *Cade* symbolizuje **cadika* -- spravedlivého. Ve svém původním významu je *Cade háček na ryby*.

Víme už, že v čase se vznáší Leviathan Nun a právě modlíci se *Cade* ho může „vytáhnout“. Vzpomeneme-li si na události okolo Stvoření světa a na vyhnání z ráje, třeba nám k něčemu bude i následující příběh. Až do pádu do hřícha jídávali Adam s Evou ze stromu života. Potom ale pojedli ze stromu poznání, otevřely se jejich oči a oni poznali dvojnost. Rozpoznali mezi dobrým a zlým. Zůstali před touto skutečností stát doslova a do písmene jako tvrdé Y, kterémužto písmenku se znak „otevřeného oka“, znak *Ajin*, velice podobá. Následoval jejich útěk do křoví a schovávaná před Hospodinem, nakonec se Všemohoucímu přiznali a on je takřikajíc vypudil ze Zahrady. Ne ze vzteku, ale aby nemohli *jíst ze stromu života*. B-h je poslal do světa, aby dospěli cestou poznání (když o to tak stáli) znovu až k trojici „moudré oko -- zkročená ústa -- modlitba“ tj. v symbolickém smyslu ke znakům *Ajin-Pe-Cade* -- jejichž akrostich je EPeC -- *epi*; Jinými slovy, aby dospěli znovu ke stromu života. Strom se hebrejsky řekne „*ec*“ -- *psáno* *wi*“ jenomže s koncovým *Cade*. Tradice tím chce naznačit, že cílem „klečícího *cadika*“ („normální“ *Cade*) je dosáhnout „stromu životu“ -- koncové *Cade sofit*, jež se svým tvarem stromu skutečně podobá.

Při čtení je nutno dát dobrý pozor na rozlišování mezi „ypsilonem“ *Ajin* a „žehličkou“ resp. „klečícím“ základním *Cade* a mezi „ypsilonem“ *Ajin* a ještě protáhlejším „ypsilonem“ *Cade sofit*, které se navíc podobá stromu Života...

e i e w
wi lei

„ec“ -- strom

„*ecel*“ -- naproti

Znakem *Cade* s číselnou hodnotou **devadesát** se pomalu dostáváme na konec „desítkové“ řady. Možná by stálo za to porovnat jednotlivé dvojice znaků v obou „třídách“ v jednotkové a desítkové. *Alef* je Absolutní a Všemohoucí B-h, *Jud* je poznaný B-h Stvořitel, nikoli pouze Stvořitel prvotního stvoření, ale i Stvořitel našeho „duchovního rozměru“ na úrovni „desítek“... Přičemž tvarově se *Jud* vlastně promítá v *Alef* a to jak nad „lomítkem“, tak i pod ním. *Bet* je podstata a smysl tohoto fyzického „dolního“ světa, jak se nám jeví při jeho poznávání. Skutečnou podstatou je však plnost darů plynoucích z B-ži dlaně *Kaf Gimel* je jakákoli bytost, *Lamed* je to, co bytost lidskou odlišuje od bytosti „gimelné“ tj. schopnost učit se a učit, neboli trojice svědomí-příroda-zákon v jednom. *Dalet* je čtveřice rozměrů „dolního“ světa a čtveřice alchymistických žvlů. *Mem* -- velká čtyřka je „dalším“ rozměrem /časem/, který „dolnímu“ světu dává náhle docela nové dimenze. O *He* víme, že je to první samostatné novum, které „gimelná“ bytost člověk obleené do všech darů „dolního“ světa -- do prostoru k bytí, do těla a do své sounáležitosti do koloběhu přírodních zákonů -- může vykonat. Čin. Stejně tak něco samostatně „nového“ je *Nun*, zásadní čin v duchovním smyslu. Člověk konající se díky svým činům vydává na cestu *Waw*. Jde o to, aby neskončila v kruhu *Samech*, ale stala se naopak spirálou vedoucí vždy o úroveň výš. *Zajin* je mj. oddělení svatého od všednosti, na to abychom to dokázali nejen naplnit, ale skutečně prožít potřebujeme zkušené oko - *Ajin*. Chaos *Chet* je výživnou tmou, ze které může povstat cokoli, směr ke Smrti, ale také k duchovnímu životu, totéž nám zprostředkovává to, co do

sebe přijímáme ústy **Pe**. **TET** je lůno, kde se rodí rozhodnutí. A toto rozhodnutí může **Cadik** - spravedlivý, vytáhnout na háčku **Cade** ještě o úroveň výše, ke svatosti....

a b g d h v z X_{atd.}

Bůh, podstata, bytost, rozměry, čin, cesta, oddělení chaos....

y k l m n c i p

B-h, podstata, učení, rozměr, víra, po „spirále“, vidění, pojmenování věcí atd

(Znak Kuf)

q

Osmnáctým znakem **alefbetu** je **ouško jehly** -- **Kuf**. Tohle ouško je takový malý háček. Na ucho (neboli sluchem) se bude chvíli plést s **Kaf**. Tvarově ovšem ne. Protože **Kaf** je přeci vyduté břicho „lžice“ alias „dlaň schystaná k nabrání vody“, kdežto **Kuf** je jakoby **Kaf k** vpředu doplněné o jakési „stékající“ **Jud**. Jejich hebrejské názvy si možná zapamatujeme díky pomůcce lžičKA → KAF; ouško → KOF. Nejlepším vodítkem nám však bude tvar, fantazie a příběh. Podíváte-li se na **Kof** q pozorně, skutečně do jisté míry připomíná **horní konec jehly**. A teď dobrý pozor. Vzpomínáte, co říká Ježíš v Novém zákoně na adresu bohatců? **Snáze projde velbloud uchem jehly, nežli bohatý do království nebeského..** A teď zpátky k **alefbetu**, který musel Ježíš pochopitelně znát, jako když

mrská. Byl to ostatně taky Hebrej. **Gimel /velbloud/** je přece bytost. Lidská „gimelná“ bytost.. A ouško jehly je podle tradice **svatost**. Jak se to najednou rýmuje. Spíše se „gimelná“ bytost dopracuje svatosti, než-li ten, kdo lpí na materii, jakéhokoli duchovního pokladu.... (*I snědl jsem slova knihy té, a aj, byla jako med sladká..* Nezačínají chutnat už i vám?).

Dokonce můžeme jít ještě o kousek dál. Co kdyby **Kof** bylo nejen ouškem jehly, ale i ouškem háčku na udici - **Cade**, které jsme poznali předtím?

háček udice na „Nun“ → e -----pomyslná udice ----- q
(ouško k jejímu navlečení....)

↑

Že by snad spravedlivý -- ***cadik** byl nějak tajemně spojen se **svatostí**? ... **Kof** dnes **vyslovujeme jako české K** a jeho **gematrická hodnota odpovídá stovce**.

(Znak Reš)

r

Reš je dvacátým znakem. Vyslovujeme ho jako **R** a jeho gematrie odpovídá **dvěma stům**. Jeho původní i symbolický význam znamená **hlavu /mysl/**. Ačkoli je to jeden z posledních znaků **alefbetu**, v judaismu je považován za „velké zvíře“. Vždyť v originálním zápisu Tóry následuje hned po Bet! Také je mu hodně podobné:

b → Bet - **r** → Reš

Biblická zpráva o stvoření, jak ji známe z překladu Kralických: *Na počátku(stvořil...)*, zní v hebrejštině: **Berešit bara Elokim ...** Můžeme ji ale číst také jako Be-REŠ... JUD- TAW bara Elokim. Tradice vypráví, že než došlo ke stvoření, B-h si všechno (jako správný řemeslník, který dvakrát měří a teprve potom řeže) promyslel v duchu a teprve potom přikročil k samotnému aktu stvoření. Výraz: **be REŠ JUD TAW bara Elokim** bychom tedy mohli přeložit také jako: H-spodin ve své mysli stvořil všechno /Taw/ pomocí deseti. /10 = číselná hodnota znaku Jud/. Proto ta úcta.

U znaku **Bet** jsme si tuším také říkali, že jeho tvar vypráví příběh o tom, jak B-ží **Jud** letí prostorem takříkajíc v „ústrety“ člověku, až v okamžiku **Berešit**, v okamžiku stvoření dopadne na „tvrdou realitu tohoto dolního světa“ (na dolní břevno *Bet*.) Odmyslíme-li si je, zůstane nám právě jen ta „cesta letu *Jud*“, tj. tvar znaku *Reš*.

Podívejme se také na „vývoj“ dvojky od **Bet** až k **Reš**. **Bet** je smysl a podstata „skutečností“ tohoto „dolního světa“. Je to dům a smysl toho co vnímáme lidskými smysly. Ovšem hlubším smyslem „reality“ je neoddiskutovatelný fakt, že to všechno vzešlo a zároveň také svědčí o laskavé B-ží dlaní **Kaf** -- k /vyšší dvojka; **Kaf** = 20/, která však byla „předpřipravena“ kdesi dávno-šero-praprávěku v *mysli* Všemohoucího /**Reš**/!!! I tvarově se nám „materie“ -- tj. dolní břevno původního **Bet** čím dál víc vytrácí:

b → *Bet* /břevno jako poleno; **k** → *Kaf* /břevno ještě

patrné, ale už tolik neční **r** → *Reš* /po břevnu ani památky

(Znak **Šin**)

S

Schválně jsem ho napsal co největší, aby jeho královský tvar vyniknul co nejlépe. **Šin** je Koruna *alefbetu*. Je tak svérzné, že si je budeme pamatovat velice snadno. Jeho původní význam představuje *zuby*. Stačí se jen pozorně podívat, nepřipadají vám ta tři **Jud** jako tři bílé zoubky zapouštějící své kořeny do „dásně“ dolního břevna? A vzpomínáte, co jsme si říkali o ústech **Pe**? Všechny skutečnosti v tomto „dolním“ světě musíme nějakým a pokud možno správným způsobem „přežvýkat“. Máme po ruce

samozřejmě množství cest. Můžeme jen konzumovat, ale koho to baví dlouho? Může také analyzovat -- ale abychom se nepoztráceli v bludišti -ismů a odborných způsobností. Můžeme ale také hledat to „světýlko“, světýlko **Jud**, které to má přeci všechno na svědomí. A to v přírodě (konzum) v poznání (akademismus) a v Tóře (život s Tatenju). Kojeňátko duše se samozřejmě vzpouzí a vehementně cuká, všemi myslitelnými způsoby podporováno Hadem **Samech**. A tak mu musíme popřát „kašičky“ přesně jako v životě. Jednu lžičku za tatínka, jednu lžičku za maminku ... Jedno **Jud** v přírodě, jedno ve „výdobytcích ducha“ a jedno v „šabesu duše“. Příroda není člověku nepřítelem /na rozdíl od člověka, který je vůči přírodě buď ustrašenou ovcí a furt by jí chtěl přeprat, poroučet jí a dobýt si ji; anebo je jí vlkem -- rvoucím a kořisticím až do úplného vycucání/ Příroda a její zákony jsou člověku nástrojem potažmo **zbraní Zajin**. Jediné co je skutečně lidské jsou „výdobytky lidského ducha“ na historické cestě **Waw** lidstva svou dosavadní historií. A Šabes, věci tušené a svaté, odpočnutí duše má v **alefbetu** opět znamení **Zajin**. Podívejte se na Šin. Nejsou to náhodou **Zajin+Waw+Zajin** směřující k **jednotě** spodního břevna?

Šin je ovšem také **plamen**. Inu, vždyť je celkem dost plamenné. Následující příběh berte zatím jen jako med: Po pojedení ze Stromu života, dal H-spodin střežit cestu ke Stromu života dvěma cherubíny s **plamennými** meči. Naše prarodiče Adama a Evu poslal poznávat „dobré a zlé“, když jim ovoce toho stromu připadalo tak libé. Souhlasíte? Ale ještě před tímhle „průšvihem“ proběhl první Šabes. A než si Pámbu zašel poprvé od stvoření světa do **mikve**, spokojeně si pochvaloval: **A aj, všechno dobré..** -- Co tedy vyrazili Adam s Evou vlastně poznávat? Dobré a zlé? Nebo jen různé druhy „Dobrého“, moderně řečeno: dobro A a dobro B, či dobro s indexem 1 kontra dobro s indexem -1... Obě dobra jsou ale svatá. Pouze jim na počátku cesty /to je zase **Waw**/ chybělo to správné oko, aby viděli uprostřed dvou plamenných mečů **harmonii** Stromu života

cesta ke Stromu života

1. plamenný meč + svatost A. → **S** ← 2. plamenný meč + svatost B.

A ta harmonie! Kdo jiný než by mohl být jejím dokonalým dárce než právě Tate?. Proto **Šin**, které znamená původně **zub** a má gematrii **tři sta** znamená v duchovním smyslu **Všemohoucího** - **Svaté jméno Šaddaj!**

(Znak **Taw**)

t

Tímto znakem **alefbet** končí. **Taw** znamená v původním významu **znak**, má gematrii **čtyři sta** a symbolicky znamená **naprosto všechno, totální absolutní konec** (tj. **nekonečno**). Zajímavý je i jeho tvar. Jako by šlo o vzhůru nohama obrácené **Jud**, které se vrací anebo naopak opět znovu kane z **Reš** (**mysli H-spodinovy**). Tím jsme opět na začátku.... **Taw** odpovídá řeckému písmenu Omega. A v Bibli se můžeme dočíst, že Ježíš o sobě prohlásil, já jsem ALFA a OMEGA. Kdyby to řekl (a on to také tak řekl, teprve později ho přeložili do řečtiny!) hebrejsky resp. aramejsky, musil by prohlásit já jsem ALEF i TAW. Alfa / Alef; Omega/ Taw

a-t; AΩ
